

DEVRİMCI YOL

SAYI: 17 1 MAYIS 1970

500 KURUŞ

İŞÇİ
SINIFININ VE DÜNYADAKİ
TÜM EZİLENLERİN BİRLİK-DAYA-
NIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLAN 1 MA-
YIS'I, 1 MAYIS KATLIAMININ BİRİNCİ YILIN-
DA YURDUMUZUN HER TARAFINDA, KAHVE-
LERDE; ALANLARDA DÜZENLEYECEĞİMİZ TOP-
LANTI VE GÖSTERİLERLE ANACAK, GEÇEN 1
MAYIS'TA YITİRDİĞİMİZ YOLDAŞLARIMIZI VE
TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİMİZİ SELAMLAYACA-
ĞIZ. ÜLKEMİZİN HER TARAFINDA VE BİR KEZ
DAHA YÜREKLERİMİZDEKİ ACIMIZ, KİNİMİZ
VE SAVAŞ AZMİMİZLE DOLDURACAĞIMIZ
1 MAYIS ALANINDA, DİRENİŞ MÜCADE-
LEMİZİN BAYRAĞINI BİR KEZ DAHA
YÜKSELTECEĞİZ

TÜSTAV

EMEKCİ HALKIN FAŞİZME KARŞI SAVUNMA HAKKI ASLA ELİNDEN ALINAMAZ

Faşizm, bütün ezilenlerin can düşmanıdır. On milyonlarca emekçinin ekmeğine, özgürlüğüne ve canına yönelik kudurgan bir gericiliktir.

Faşizm, bütün emekçi-yoksul halklara karşı ilan edilmiş acımasız bir savaştır. Ve bütün devrimci halk güçleri, bütün yoksul halklar bu azgın gericilik karşısında tam bir MEŞRÜ SAVUNMA durumundadırlar.

Malatya'dan İstanbul'a, Erzurum'dan Ankara'ya, ülkemizin her tarafında, her gün yaşadıklarımız, bütün önülleri tartışılmaz bir gerçek haline getirmiştir. Ve bugün tüm sorun, bu olgu karşısında, her gün yaşadığımız bu kudurmuş saldırganlık karşısında nasıl mücadele edilmesi gerektiğidir, ve hatta denilebilir ki, bundan da öteye, bu sorunun çoktan belirlenmiş doğru çizideki pratik adımlarının nasıl atılacağıdır.

Her savaş gibi, halka karşı ilan edilmiş olan ve yürütülmekte olan bu savaşın da kendine özgü kuralları vardır ve eğer bir avuç halk düşmanına milyonlarca halkın teslim olması istemiyorsa, bu savaşın kurallarını bilmek, bunun gereklerini uymak, ve bu uğurda mücadele etmek gereklidir.

Ve bilinmelidir ki, halka karşı ilan edilen bu savaşın kurallarını, bugün, bu savaşın ilan etmiş olan faşist güçler tayin ediyor. Faşist güçler karşısında tutarlı bir mücadele çizgisinin sürdürülebilmesi için, düşmanın nasıl ve nereden saldırdığını, hangi araçlarla saldırdığını, hangi tür silahlar kullandığını ve ne yapmak istediğini, yani bütünüyle onun stratejisinin ve taktiklerinin bilinmesi, yakından gözlenmesi gereklidir.

Faşist devrimci güçleri yok etmek için saldırıyor. Aydınları, dürüst ve yurtsever unsurları yıldırım-kindirmek için saldırıyor. Bir korku ve dehşet ortamı yaratmak için, bu yolla halkı sindirip teslim almak için, terip ve saldırılar düzenliyor. Halk güçlerini bölüp parçalayarak kendisine, hakimiyet kurabilmesi için yol açmaya yönelik kışkırtmalar tertipliyor.

Bunların yanısıra, bir başka temel nokta da şudur ki; yaşandığı faşist saldırılar, ancak doğrudan doğruya ABD emperyalizmi ile ilişki halinde ele alınmalıdır. Ülkemizdeki hiç bir temel siyasi gelişme ABD'den bağımsız olarak düşünülemez. Ülkemizde faşizmin olgusu da ABD emperyalizminin doğrudan denetimi altında olan, ABD emperyalizminin ülkemizdeki gizli işgali çerçevesinde kavranabilecek olan bir olgudur. Devlet içinde yerleşik faşist güçlerden söz edildiği zaman anlaşılması gereken şey de, doğrudan CIA denetimi altındaki provokasyon, saldırı ve tehdit mekanizmalarıdır.

CIA'nın uygulayagelmekte olduğu kontr-gerilla stratejisi bilinmektedir. Bunun temel öğelerinden biri, psikolojik savaştır. Geniş yığınların şartlarına yoluyla, bir korku ve dehşet ortamı yaratılarak yönlendirilmesi, toplumun bilincinin köreltilmesi, kitlelerin devrimci unsurlardan uzaklaştırılıp terit edilmesi (balığın sudan çıkarılması) ve genel kitle pasifikasyonu. ABD emperyalizminin kontrolündeki tüm karanlık güçler, sivil-resmi, gizli-açık tüm terör ve saldırı örgütleri, Türkeş'i, Hürriyet'i, MIT'i, kontr-gerillayı ile, bu amaçlarla, devrimci güçleri ve halkın devrimci uyanışını yok etmek için sahnededirler; tam kapasiteyle icra-ı sanat eylemektedirler.

Bunun yanında, yine ABD emperyalizminin, dünya egemenliği sistemi içinde halkların kurtuluş mücadelelerini boğmak için, siyasi gelişmeleri kendisinin izlediği genel siyaset doğrultusunda etkilemek için çok daha karmaşık yöntemler kullandığı; kendi kontrolü altında "ayaklanmalar" tertiplelediği ve karşıkkullar düzenlediği, askeri darbeler yaptırdığı da artık herkesin bildiği gerçeklerdir...

Oligarşinin çıkmazlar içinde kaldığı bir dönemde, emperyalist güçlerin onayını ve desteğini alarak iş başına gelen Ecevit hükümeti, büyük ölçüde, egemen güçlerin, emperyalist mihrakların istekleri doğrultusunda bir siyasi hat izliyor. Bu, bugünkü hükümetin, egemen güçler açısından kalıcı bir çözüm olduğu anlamına gelmiyor. Tam tersine, bu hükümet, düzenin onarılması doğrultusunda alınması gerekli bir kısım önlemler aldırırken, faşist bir iktidar alternatifini ve faşist bir darbe ortamı sürekli canlı tutuluyor. Çok hareketli ve kaygan bir siyasi zemin söz konusudur. Ülkemizde, emperyalizminin saldırdığı siyasetlerine payandak eden faşist mihrakların, bu gelişmeler içinde, egemen güçlerin politikalarından (şahip olduğu görel bağımsız hareket yeteneği çerçevesinde) bir adım ileri bir konumda bulunabilecekleri ve ortamı hızla bir askeri darbe veya sikiyönetime zorlama yönünde hareket ettikleri de eklenmelidir.

Ülkemizdeki gelişmeler ve karşı-devrim güçleri ile devrimci halk güçleri arasındaki kıyasıya savaş bu siyasi zemin üzerinde sürmektedir.

Faşist güçlerin de büyük ölçüde hükümete karşı bir mücadele içinde oldukları bir ortamda; ve emekçi halkın kendi bağımsız iktidar alternatifinin bulunmadığı bugünkü durumda; öncelikle, devrimcilerin, bu hükümeti savunma durumunda olmadığı belirtilmelidir. Bu, elbetteki, faşist güçlerle bu hükümet arasındaki mücadelede bizim tarafsız olmamız demek değildir. Devrimciler her durumda olduğu gibi bu konuda da, faşist güçlere karşı en kararlı bir şekilde ve sonuna kadar mücadele edeceklerdir. Bunun yanında mevcut krizin derinleştirilmesi doğrultusundaki devrimci mücadelelerini sürdürecektirler. Burada şu ayrıma dikkat çekilmelidir: Mevcut krizin devrimci bir anlayışla derinleştirilmesi ile faşist güçlerin yaratmaya çalıştıkları şekilsiz bir kargaşa ortamı, aynı şeyler değildir. Bu ikisinin karşılaştırılması, bir yandan faşistlerle yanyana bir konuma, bir başka yandan da oportünizme ve pasifizme yol açma tehlikesini doğurur. Mevcut krizin devrimci bir doğrultuda derinleştirilmesi; şekilsiz bir siyasi kargaşanın tam tersine, emekçi ve ezilen sınıfların tercihlerinin farklılığını berraklaştırılmasını, ideolojik-siyasal-örgütsel alanlarda bu ayrım çizgilerinin netleştirilmesini, bağımsız ve devrimci bir iktidar alternatifini hareketinin yaratılmasını, devrimci güçlerle emekçi sınıflar arasındaki bağların kuvvetlendirilmesini, vb. içerir.

Bu ayrım çizgileri, faşizme karşı aktif ve tutarlı bir devrimci savunma çizgisinin de belirleyici öğelerini vermektedir. Bütün eylemlerin; halkın faşizme karşı savunma güçlerini pekiştirecek, faşist güçlerin aheyhine, devrimci halk güçleri lehine siyasi sonuçlar yaratacak, faşizmin demagogilerini açığa çıkaracak, siyasi bulanıklık değil siyasi netleşme yaratacak, halkın panik ve yalınlığını değil faşizme karşı mücadele azmini pekiştirecek vb. niteliklere sahip olması gereği bu doğrultuda derinliğine kavranmalıdır.

Ülkemizde hergün yaşadığımız gerçekler, halkın faşizme karşı savunma hakkının, direnme hakkının hiç bir gerçekle elinden alınmayacağına, faşizme karşı DEVRİMCİ bir mücadele anlayışının gerekliliğinin ve devrimci düşüncelerimizin doğruluğunun, yeniden yeniden kanıtlanmasında başka bir anlama gelmiyor. Buradan ötesi, mücadelenin pratik sorunlarına ilişkindir.

SOLDAKİ ŞAŞKINLIKLAR...

Yaşadığımız günlerdeki siyasi gelişmelerin yönelimini ve bizlere yüklediği görevleri, geçtiğimiz günlerde çok yaygın bir biçimde dağıttığımız bir ÖZEL SAYI'da irdelemiştik. Faşist güçlerin emekçi halk güçlerine ve özel olarak Devrimci Hareketimize yönelttiği terip ve baskılar üzerinde durmuştu. Burada, faşizme karşı mücadele yerine "okların sivri ucunu" Devrimci Hareketimize yönelten ve böylelikle oligarşinin kendilerini dokunmamasını amaçlayan revizyonistlerin bu iğrenç siyasetlerini de teşhir etmek önümüzdeki bir görev olarak duruyor.

Faşist güçler, aleni katliamları ve provokasyonları iç içe geçirecek yaratıkları bir kaos ortamında siyaset yapıyorlar. İstanbul Üniversitesi katliamını Ümraniye provokasyonu izledi. Bunun peşinden yurtsever savcı Doğan Öz'e sulhast düzenlendi. Yurtsever doçent Server Tanış'ı kurşunlandı. Ankara'da YTOO öğrencilerinin üzerine yayılım ateşi açıldı. Yükseliş öğrencileri, profesyonel katillerin ortalarında patlatıkları bir bomba ile yeni bir kalam girişimine maruz kaldılar. Pazarcık'ta

CHP milletvekili adayı bir şahsa gönderilen koliden bomba çıktı. İçişleri Bakanı, K.Maraş'ta, bir kısım ülkücünün Ölü O-caklarını bombalama girişiminde buldukları bir sırada ele geçirdiği açıkladı. Eski AP milletvekillerinden olan Malatya Belediye Başkanı'na gönderilen bir koliden de bomba çıktı. Dört kişi öldü. Daha sonra faşist güçler Malatya'nın altını üstüne getirdiler, yakıp yıktılar ve üç devrimciyi öldürdüler. Başbakanlığa bağlı "Atom Araştırma Merkezi"nde eski Ölü Ocakları başkanlarından Muharrem Şemsek ve Sami Bal isimli profesyonel katillerin tahrip gücü yüksek bombaları imal ettikleri açıklandı. CHP hükümet olduğtan sonra katledilen devrimcilerin yurtseverlerin sayısı yüzü çoktan aştı.

Faşizme karşı mücadelede hangi eylemin, hangi koşullarda (nerede ve ne zaman) hangi amaca hizmet edeceğini sürekli göz önünde tutmak gerektiğinin ve siyasi gelişmeleri bu anlayışla kavrayarak Devrimci bir mücadele çizgisini sürdürmek gerektiğinin vurgulanması, özellikle yaşadığımız günler bakımından hayati bir önem

taşıyor. Ve hayatın canlı pratiği, bu görüşlerimizin doğruluğunu her gün yeniden kanıtlamaya devam ediyor. Yükselen sınıf mücadelesinde DEVRİMCİLERİN aktif rolünü artık dostumuz da düşmanımız da görüyor, kabul ediyor. Şimdi, emekçi halk güçlerinin Devrimci Harekete artan sempatisine, oligarşi, baskısı-terörü-tertipi ile "eşlik" ederken; dostumuz mu yoksa düşmanımız mı olduğu (şimdilik) pek belli olmayan kimleri de, bu Devrimci mücadeleyi küçümsemek, karalamak, jurnalleme çizgilerinde gayretlerine devam ediyorlar...

Düşmanımızı olduğu kadar, bu sahte dostlarımızı da iyi tanımak zorundayız. Sahte dostların ihanetlerine karşı; emekçi halk güçlerini arkadan hançerleme misyonunu yüklenenlere karşı uyanık olmak zorundayız. Kuşkusuz, bu görev, karşımızda açık seçik duran düşmanımıza karşı sürdürdüğümüz mücadele kadar kolay olmayacaktır.

Genel olarak, sınıf mücadelesinin daha karmaşık ve keskin bir muhteva kazanıma-

sa, Devrimci çizgi ile teslimiyet çizgisi arasındaki ayrımın daha net bir duruma gelmesine neden olur. Emekçi sınıfların mücadelesine yönelmeye başladığı zaman, hakim sınıfların artan baskısı karşısında telaşa kapılan oportünistler "aman" diller. Bu evrensel gerçek ülkemizde de yaşanmıştır ve yaşanmaktadır.

İçinde bulunduğumuz günler bakımından, özellikle şanlı 20 Mart direnişinden sonra tüm revizyonist ve oportünistlerin teslimiyetçi yüzleri bir kez daha olanca çıplaklığı ile açığa çıktı. 20 Mart direnişi, Ecevit'in tüm anti-faşist halk güçlerine karşı açık tavır alışı için bir "vesile" oldu. Bu durum karşısında revizyonistlerin "akılları" başlarına geldi ve "aman CHP sağa kayıyor" yaygaralarını yükseltmeye başladılar... Şimdi CHP'nin dışında bir yerde solculuk yapmaları demek (hele hele CHP'ye rağmen böyle bir şeye cüret etmek) hiç de iç açıcı bir iş olarak görülüyordu. Hal böyle olunca, belki GÜNAH ÇIKARTARAK CHP'yi tekrar "kazanmak" imkanı doğabilirdi. Yada CHP hiç olmazsa kendilerine dokunmazdı. Bunun

İçin de gerçek "suçlu" lan GHP'ye göstermeleri gerekiyordu. Ve "suçlu" ortada duruyordu: "Göşistler, maceracılar, anarşistler, sol-revizyonistler" dedikleri Devrimciler!

Bugün Türkiye'de TIP-TSPİ-TİKP-TİKP arasında burjuvaziye teslimiyetin, sınıf işbirçiliğinin şampiyonluğuyla kazanılmak yolunda kıyasıya bir rekabet devam ediyor. Yazdıkları, çizdikleri ve yaptıkları hep egemen sınıflar karşısında günah çıkarmaya çalışıyorlar. "Aman" diyorlar, "ortalığı biz karıştırıyoruz; ortalığı karıştıranlar göşistlerdir, maceracılar... Ve "zaten" diyorlar "göşistler, maceracılar CHP hükümetinin gitmesini ve yerine MC benzeri bir hükümetin gelmesini istiyorlar". Uç aşığı beş yukan hepsi böyle diyor.

Şimdi, TİKP ile örneğin TIP'i aynı sepete koymak da nereden çıktı diye düşünülebilir. Elbette aralarında herkeşce malum "ayrılıklar" vardır. Ancak bunlar rağmen bunların hepsini birbiriyeye kucaklarıktan ortak bir nokta, burjuvaziye usaklık ruhudur. Ki bu da revizyonizmin en özelliğidir, onun varlık nedenidir. Yani TIP'lilerle TİKP'liler aynı noktada buluşuyorlarsa, bunun nedeni, devrime karşı olmalarında yastmaktadır. Onların tüylerini diken diken yapan şey, halkın yükselen mücadelesi ve devrimcilerin buna önderlik etmesidir. Aralarındaki fark, üslup farkıdır. Varsın birisi "maceracı" derken diğeri "göşist" desin. Artık bunu önemli saymamak gerekir. Önemli olan gösterdikleri hedefin ve yerine getirdikleri fonksiyonların aynı olmasıdır.

TIP'LİLER, DEVRİMCİLERE KARŞI MÜCADELEYİ "FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN(!) TEMEL BİR ÜNSÜRÜ" OLARAK GÖRÜYÖRLAR

TIP'lilerin "Yürüyiş"ü, 20 Mart direnişinden sonra çıkan sayısında, devrimcilere küfredmek için olmak bahane yaratma gayretine hemen dikkati çekiyor.

"Burjuvazi" diyor Yürüyiş, "Türkiye'de zaman zaman hayata damgasını vuran gerçek kitle hareketlerini 'anarşik olay' etiketi ile karalamakta, sorumsuz grupların hareketleri ile özdeşleştirmekte ve onların sözde 'eylem'leri arasında kaynamakta çok usta. (...) 'Kitle' olarak örgütsüz ve bilinçsiz bir avuç insanı, 'eylem' olarak her türlü sorumsuz davranış gören, 'eylem alanı' olarak da akıllarına dörtyük kavşaklarından başka bir yer gelmeyen göşist grupçuklar, bu kez de burjuvazinin hep yaratmak istediği özdeşlik için malzeme sağladılar. Gerek burjuvazi, gerekse Ecevit, kitle direnişini karalamak için, bu sözde devrimcilerin eylem adına girişimleri tuhauli ön plana çıkarmaya gayret ettiler" (Yürüyiş, 28 Mart 1978, "20 Mart Dersleri").

Yürüyiş'çülerin maruzatını tercüme etmeye gerek var mı? "Ecevit'in 'yer yer pasif direnişini aktif direnişe çeviren eylemler dediği şeyi zıhar biz yapmadık. Hepsini göşistler yaptı. Biz masumuz!" dedikleri belli olmuyor mu?

Herşey bir yana, bunları okudukça dinledikçe eski bir filmi yeniden seyrederek gibi oluyunuz. Yürüyiş'te yer alan bu ifadelerin yabancısı değiliz. Seneler önce, şanlı 15-16 Haziran direnişinin hemen ardından eski TIP'liler sanki pek farklı şeyler mi söylemişlerdi? Şimdi TIP'li yazarlar, hayasızca 15-16 Haziran'a sahip çıkmaya kalkışıyorlar. Bu direniş de "ortalığı karıştırmaya", TIP'liler bpkı şimdiki "hassasiyet"lerini göstermişlerdi. "Gelşen olayların sorumlusu biz değiliz, bu yasal gösteri- ni amacından sapıran DEV-GENÇ militanlardır" demişlerdi. Bu yezenden şimdiki sözleri karşısında da şaşırıyoruz: Çünkü ne zamanki sınıf mücadelesi yükseliyor, revizyonistler hemen "olaylar bizi aştı, biz suçsuzuz" diye yaygarayı basıyorlar.

Ancak burada pek anlayamadığımız bir nokta var: TIP'liler neden bu kadar telaşa kapılıyorlar? Çünkü kiteleri ayağa kaldıran zaten TIP'liler değil. Buna kendileri dahil hiç kimse inanmaz. Onların "ulusolular" olduğunu herkes biliyor. Ecevit de biliyor. Ecevit'in "anarşik olaylar" dediği şanlı anti-faşist direnişler ile şu "tip-

partisi" arasında ilişki kurmak hiç kimse- nin aklına gelmez. TIP'liler müsterih ol- sunlar...

Ne varki, TIP'liler yine de işi sağlama bağlamak istiyor olmalı. Çünkü, devrimciler kastedersek, 'bu akıllarla müca- dele (...) faşizme karşı mücadelemizin temel bir unsurudur" diyorlar (Yürüyiş, sayı 155). Kısacası, tam da Fevziyolu'nun çağısına uygun bir "sosyalistlik"(!) yaparken, kendileri anayasa ve yasalar dışı- na çıkmadıkları gibi, çıkarılara da pek kı- zıyorlar!

TSPİ'LİLER "KUVRUKÇULUK"LARINI İTİRAF EDİYÖRLAR...

Yukarda da belirttiğimiz gibi, burjuvazi- den icazet alarak "sosyalistlik"(!) tasla- maktaki TIP'liler tek başlarına değildir. Büt- ün revizyonistlerin böyle bir "solculuk" için birbirleriyle yarıştıklarını belirtmiş- tik. İşte TSPİ'liler de bu konuda TIP'in sesini bastırarak, ondan öne geçmek, daha fazla "ilerlemek" için olanca güçleriyle aynı yaygarayı basıyorlar. TSPİ'lilerin "yedi buçuk liralık Kitle"sinde şunlar yazıyor:

"Bir takım kendini bilmezlerin yaptıkları taşkınlıklar demokratik kuruluşlara mal- edilmemeli, aksine bu konuda sorumlulu- ğunu hükümetin kendisinde olduğu ortaya konulmalıydı. Bu eylemin faşist saldrgan- lığa karşı demokratik bir mücadele oldu- ğu ve sosyal demokrasi ile dayanışmayı hedeflediği ön plana çıkartılmıydu" ("yedi buçuk liralık" Kitle, sayı 203).

Evet, Kitle'nin günah çıkarma üslubu da işte böyledir. "Eğer bir kısım kendini bil- mezler taşkınlıklar yaptılarsa", bunun sor- rumlusu elbette TSPİ değildir, Kitle bunu söylemek istiyor.

Öte yandan Kitle, Ecevit'in "bu direnişini yapanlar yoksa bir daha MC'elerin mi ik- tidar olmasını istiyorlar" şeklindeki bir demagojinin cevap yetiştirme çabışın- den de şaşkınlığın zirvesine ulaşmayı şöy- le beceriyor:

"İnsaf diye bir şey vardır!" diye yakını- yor Kitle, "CHP'nin demokrasi güçlerin- den gördüğü desteği hangi ülkede, hangi sosyal demokrat parti gördü? Hem de hakmeddiği halde! Hakmeddi çünkü anti-faşist saflarda devamlı başına buyruk- culuk etti, devamlı ayrıntıçılık güttü" ("aynı" Kitle, sayı 204).

Şimdi bu sözler, Kitle'nin kuyrukçuluğunun açık bir itirafı değildir de nedir? "Se- nin buyrukçuluğuna bu kadar kuyrukçuluk ettik gene de yaranamadık" demek değil midir bu? Ama kabul edelim ki, CHP de gerçekten çok "insafsız" davran- yor. Halbuki, gönlüdüğü gibi böyle kuy- rukçuk pek kolay bulunmaz!

TKP'LİLER, DEVRİMCİLERİN GÜÇLENMESİ "VAHİM" SONUÇLAR DOĞURUR DİYÖRLAR

Öte yandan, her şeye rağmen, CHP'ye gene de hak vermemiz gerekiyor. Çünkü Ecevit'in yerinde kim olsa bu kuyrukçuluk bolluğunda hangisini tercih edeceğini şaşırıp kalır. Mesela bir de TKP var. TKP'liler de CHP kuyrukçuluğunun ünlü he- veslileri arasında yer alıyorlar. Üstelik el- lerindeki "ilerleme" stratejisiyle de böyle bir role en çok kendilerinin layık olduğu- nu haykır duruyorlar. Bunu ispat etmek için, üç yıldır işçi sınıfını CHP'nin kuyru- ğuna takmak uğruna ellerinden geleni yapıyorlar. Bu yolda, tasfiyeciliği DISK içinde ve başka yerlerde siyasal bir ilke olarak benimşediler. Ne var ki evdeki hesap çarşıya yımada. Sonunda kendileri tasfiye oldular. Kendi kazdıkları kuyuya düştüler. Şimdi ise bu durumun hazin şaşkınlığı ve burukluğu içindedir.

Şimdi bir yandan, "kendisine 'sol' diye- rek ortaya çıkan gruplar... 16 Mart kalla- mını protesto gösterilerinin, sloganlarıyla, eylemlerle; daha sonra 20 Mart'ta işçi sınıfının örgütü ve bilinçli eylemlini sabote ederek; daha sonra 30 Mart'ta sahip

çıkardıkları Kızıldere katliamının yıldönü- mündeki 'eylem'leriyle bu tavırlarının en yeni örneklerini ortaya koydular"(O.Bay- dar, 3-4 Nisan Politika) diye günah çıkar- tırken; diğer yandan (zalıgıt yemiş olma- nın da hürcinliği ile olsa gerek) Ecevit'e bir nevi şantaj yapmaktan, tehditler sav- urmaktan, yanı gözünü korkutmaktan da geri kalmıyorlar. Seslerini yükselterek "CHP ayağını denk alması, sağa kaymak- tan vaz geçmeli" diyorlar. Ama sakın bu sözlerinden "çünkü faşizm daha güçlenir, emekçiler daha fazla ezilir" filan diye dü- şündükleri sonucunu çıkarmayın. Bunlar, açıkça, "eğer ayağını denk almazsan go- şizm güçlenir ha!" diye CHP'yi tehdit edi- yolar:

"Sağ yanlıgı her zaman sol yanlıgı kö- riklemesi, sol sarmayı güçlendirmiştir.(...) Bu güç merkezlerine terörist çizgilerle işçi sınıfı arasında ayırım yapmayan, faşizme karşı savaşında kendisini tümünden so- yutlayan, cephe olgusunu ve zorunlu- ğunu kavrayamayan sosyal demokrasinin sağ kanadı tarafından verilmiştir. Belki farkında olunmadı, belki vahim sonuçla- rının neler olabileceği hesaplanmadı" (şgy). Yazar bu "vahim" sonuçların ip uçlarını da herhalde şu cümlelerinde veri- yor olmalı: "Türkiye'de sol adma yola çı- kan ama eylemlerinin sonuçlarıyla faşist güçlerle aynı çizgiye düşen terörist, macer- acı, macou sapmaları, bugün dünden ve simgele olarak da 20 Mart'tan daha güç- lü, dersek bu bir abartma sayılmamalı" (şgy).

Artık eminiz ki, O. Baydar'ın ortaya koy- duğu (üstelik "abartmadan" ortaya koy- duğu) bu "vahim" sonuçlar CHP tarafın- dan dikkate alınacaktır. CHP hükümeti, emekçi halk güçlerinin, devrimcilerin işe- rine daha bir kararlılıkla gidecektir. Reji- mi kurtarmak için "aşırı sola" karşı "ope- rasyon"larına devam edecektir. Bayan Baydar'ın işi rahat olsun... İçi rahat olsun ama, işi sağlama bağlamak için yine de CHP'ye yalvarp yakarmaktan sakın vaz- geçmesin.

"TİKP-TİP vb. ELELE, ANTI-GÖŞİST CEPHEDE"!

PDA'cı hailerin de yukarıdakilerin fark- lı düşünmediğini söylemiştik. Aynı çizgi üzerinde revizyonistliklerinin kaçınılmaz bir gereği olarak "Rus emperyalizminin beşinci kolu" dedikleri revizyonistleri de kucaklamak zorunda kalıyorlar. TİKP revizyonizmi ve TKP-TSPİ-TIP revizyoniz- mi, bir kez daha, revizyonistlerin her za- man için aynı yolun yolcusu olduklarını kanıtıyorlar.

Yine de, bunların içinde PDA'cıların özel bir yeri olduğunu söylemeliyiz. PDA'cı- lar, en tecrübeli ve en kasarlanmış bir oportünizmli temsil etme nitelikleriyle özel bir yer işgal ediyorlar. İşte bu nitelikleri, PDA'cıların Devrimcileri burjuvazi- ye jurnalleterek şu günah çıkarma konu- sunda elini çabuk tutmasına imkan sağla- mıştır. Evet, PDA'cılar, revizyonist cephe- nin en "ayanık" akımı olarak aylar önce, Halkın Sesi dergisinde Devrimci Hareketi- mize karşı başlatılan iftira kampanya- sında, faşist güçlerin karanlık tertiplerine doğrudan katılmışlardır. CHP hükümetin- den Devrimcilere karşı tedbir almasını istemişlerdi. Devrimci Harekete karşı dü- zenlenen ve düzenlenmekte olan faşist sal- dıran ve tertipleri kıskırtarak uzat bir yoldan, "meşru olmayan sol"u, "maceracı- lar"ı Ecevit hükümetine ve faşist güçlere yok ettirmek istemişlerdi. Böylelikle meydanın, artık "meşruyet"ini de kanıtla- mış olan TİKP'ye kalmaması sağlamak için bütün imkanlarını seferber etmişlerdi. Bilindiği gibi PDA hailerinin bu iğrenç tertipleri, Devrimci Hareketimizin bilinçli ve kararlı bir siyaset izlemesi karşısında if- las etmiştir.

Böyle bir misyonun temsilseli olan PDA' cılar, faşizme karşı ölümlü kalm mücadelesi veren emekçi halk güçlerini iç savaş kıskırtıcılığı ile suçuyorlar. Yani açıkça, "Türkiye'de yaşanan bunaltıma, bizzat olgı- nınin müdahale biçimi doğrultusunda- ki bir siyaseti savunuyorlar. "Anarşinin kaynığının Rus emperyalizminin kıskırt- ıcı maceracılık olduğunu" ifşa ederken oligarşinin sözcüsü Yankı yazarlarına dahi parmak isırtmayı başarıyorlar.

...VE "SİYASET ŞAŞKINLARI"

Bugün herhangi bir ülkede, her siyasal akım belli bir durum değerlendirmesi işi- ğında günlük, somut siyasetler tespit et- mek durumundadır. Somut önerilere sa- hip olmak durumundadır. Sınıf mücadele- sinin bir ucundan tutabilmenin, siyasi bir "akım" olabilmeyin varlık nedeni budur.

Ama gerçekten de çok garip bir ülkede yaşıyor olmalıyız ki, "biraz davul tozu bi- raz minare gölgesi" ile siyaset arenasında solculuk taslamak ve şu yada bu kadar in- sanı peşinden sürüklemek Türkiye'de mümkün olabiliyor. Türkiye'de Marksist öğreti, "solculuk" adına cümleler ve slo- ganlar yığını haline getirilerek şekilsizleş- tiriliyor. Bugün Türkiye solunun büyük bir kesiminde, Lenin'in deyişiyile, "somut sorunlara verilecek cevap, devrimimizin temel niteliği hakkındaki genel gerçeğin basit mantıki gelişmesinde" aranınca da, Marksizmin bağaylaştırılmasında başka bir şey yapıyorlar. Sınıf mücadelesinin karmaşık gelişimi karşısında, günlük-sıra- dan ajtasyonla sınırlı kalan düz bir siyasi hat izlemekle yetiniliyor ve siyasi gelişme- ler karşısında kelimenin tam anlamıyla "biçare" kalınıyor.

Sol eğilimli bir gazete olmaktan öte hiç bir özelliği olmayan haftalık LKS'd, hafta- da bir aynı kişiye cümleleri tekrarlarken "siyaset" yaptığını iddia edenlerin en tip- ik örneklerindedir.

Bir başka tarafta, bir "başka" Kitle dergi- sinde ise, Türkiye'de siyasetle ilişkisi gün- lük gazete manşetlerine geç atmakta sını- rlı olan her hangi bir kimseyi bile mullağa şarşıtaacak olan bir şaşkınlıkla şöyle deni- yor: Faşizmin urmanış durmuştur. (Bu- nu bir ara KSD de "tespit" etmişti!) CHP hükümetinin kurulumasıyla birlikte gerile- yen faşizm, savunma ve uzun vadeli hazı- rlık dönemine girmişti, vb., vb....(bak., "beş liralık" Kitle, sayı 203)

Halkın Kurtuluşu da, sınıf mücadelesinin karmaşıklığı karşısında, düz bir "siyaset" izlemeyen nasıl "mümkün" olacağını kendine tünelemlerini her şekilde sorgileyenler arasında yer alıyor. HK, faşizme karşı ol- duğunu söylüyor. Reformizme karşı oldu- ğunu söylüyor. Hükümete karşı olduğunu söylüyor. Rusya'ya karşı olduğunu söyli- yor. Bütün bunları söylerken, kendi temel sloganları da dahil bütün önerişini içi boş bir nakarata çeviriyor. Örneğin HK tek- rarlamaya pek sevgili şu "faşizme karşı mücadele reformizme karşı mücadeleden ayrılmaz" ilkesine genel bir gerçeğin ba- sit mantıki tekrarından öte bir anlam ve remediğinden, ona somut bir siyasi öz katamadığından; faşistlerin de haldeki "reformist" görünümü hükümete karşı mücadele sürdürdüğü şu koşullarda, Devrimcilerin, faşistlere karşı oluşu ile bu "reformist" görünümü hükümete karşı oluşu arasındaki farkı da elbette kavra- yamıyor.

Kısacası, Lenin'in "farklı sınıfların du- rumlarının ve çıkarlarının somut bir tahli- li, şu yada bu soruna uygulanın bir gerçe- ğin kesin anlamını tanımak için bir araç olmalıdır" şeklindeki sözüleri tam da bizim yukarıdaki siyaset şaşkınlığımız (ve bunla- ri dahil yaya bıracak olan başkaları) için yerinde bir uyarı oluyor.

REVİZYONİSTLER HANGİ YÜZLE EMEKÇİ HALK GÜÇLERİNİN KARŞISINA ÇIKIYORLAR?

Revizyonist ve oportünist akımlar görü- lüğü gibi böylece çirkin ve şaşkın bir çeh- re ile ortada duruyorlar. Daha şimdiden sınıf mücadelesinin ileri aşamalarında hangi saflarda yer alacaklarının ip uçları- nı veriyorlar. Bütün bunlar ortada durur- ken yine de somak gidekiyor: Buna gün- bana ihnet ortadayken maden işçile- ri neden TKP'li olsunlar? Yükseliş öğ- rendileri, okullarda "faşistlerle günlük kuvvetlerini karşı karşıya bırakmak ve başka bir şey yapmamak" gerektiğini söyleyen TIP'in ardından nereden yünüsü- nler? Memurlar mühendisler, "kitle eylem- lerini pasif tutmak için azami parti disiplinini gösterme" konusunda TIP'ile yarış- maktan başka bir şey yapmayan TSPİ den ne beklesinler? Anti-faşist halk güç- leri, kendilerine faşist "yurttaşlar"(!) ile kucaklaşmalarını öneren TİKP'ye neden inansınlar?

ELAZIĞ HALKININ FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ MÜCADELESİ SÜRÜYOR!

Vilayet Makamına
Elazığ

Son günlerde bazı gazetelerde Elazığ'da "Kurtarılmış bölgelerin olduğu" (!), "Devletin bu mahallelere giremediği" belirtilerek anti-faşist potansiyelin yoğun olduğu mahallelere ve mahalle halkına karşı tertip ve tuzaklar hazırlanmış istenmektedir.

Hatta sözün ona bazı "nylon sendikalar"da "basın toplantıları" düzenleyerek bu meseleye değinmekte, buralara karşı "bir an önce harekete geçip onlemler(!) alınması" istenmektedir.

Elazığ'da gelişen olayları ve bugün ulaştığı boyutları daha iyi kavramak için geçmişte bir göz atmak yerinde olacaktır.

Elazığ 1975 yılından bugüne kadar faşist saldırı ve tuzakların alabildiğine sürdüğü bir yer özelliği taşımaktadır. 1975'in 8 Şubat'ında Töb-Der ve diğer demokratik kuruluşların düzenlediği "Faşizmi Telin" mitingine 15 bin kişi katılarak faşist terörü başlattılar. Devrimcilerin bildirilerinde ve afişlerinde "ne ezilen ne ezen" sloganı "ezana hayır" (!) şeklinde tahrif edilerek halkı da tahrik edip saldırıya geçtiler. Yüzlerce ılerici, yurtsever yaralandı. 1975'in Ağustos'unda da CHP'nin düzenlediği açık hava toplantısında genel Başkan Ecevit konuşurken yine Ülkü Ocakları, MHP ve MHP Gençlik Kolları başta olmak üzere tüm gerici ve faşist çevreler saldırıya geçerek çeşitli kişileri yaraladılar. Daha sonra 4 Eylül 1976 günü Adıyve'ye getirilen devrimcilere Ülkü Ocakları ikinci başkanı Mehmet Gül'ün tahriki ile saldırıya geçip kendi arkadaşlarından Melih Kunter'in ölümüne yol açtılar. Bu olaydan sonra üç gün Elazığ'da çeşitli iş yerleri talan edilip, faşist terörü estirildi. 24 Eylül 1976 günü İsmail Tuncel adında ılerici bir işçi aynı çevrelere katledildi. İşgal ettikleri okullarda ılerici öğrenciler kovuldu. Ve okulların aynımaya zorlandı.

İşgal ettikleri okulların dışın da kalan Atatürk Lisesi'nde de faşist işgal gerçekleştirilmek için bu okula karşı da sürekli saldırıya geçilip terör estirildi. Bu olaylar 1977 yılında da idare-polis ve faşist çetelerin iş birliği ile okullarda ve Elazığ'da öğrenci ve halka karşı sürekli sürdüldü. Saldırıları ve baskıları bitmedi. Aynı olayların bir devamı olarak, mahallemeze karşı da saldırılar aralıksız sürdüldü. Mahallelerimizde oturmamak bile suç sayıldı. 3 Ekim ve 14 Ekim 1977'de mahallelerimizde sanılarak halktan çeşitli kişilerin ve 6 baccımızın polis kurşunları ile yaralanmasına sebep olundu.

Pir Ahmet Solmaz adındaki ılerici-devrimci bir gencimiz (doktor raporlarıyla belirlendiği gibi) işkence ile öldürüldü. Devrimcilerin cezalarına bile saldırdı. Daha sonraları 1978 yılı içinde de Teslim Temel, Gülağa Biçici adlarındaki ılerici işçiler ve Ali Baltekin adlı devrimci öğretmeni Ülkü Ocaklı faşistler tarafından katledildiler. Kısaca Elazığ'da yıllardır halkımıza sürekli saldırdı. Sürekli terör estirildi. Sürekli katliamlar düzenlendi. Analar, babalara sürekli çocuklarını cesetleri hediye edilmek istendi. Çoğunda başardı. Akademideki Kredi ve Yurtlar Kurumu'na bağlı yurtları aynı çevrelerin işkencehaneleri oldu. ılericilere işkenceler sürüp gitti. Sürsüri, Kültür, Aksaray, Olgunlar, Yiğitli, Kesrik, 56 Evler, Akademik ve çevresiyile şehrin merkezi ılericilerin, yurtseverlerin devrimcilerin ayak basamadıkları ve hatta polisin giremediği yerler oldu.

Genel olarak Türkiye'de ve özel olarak Elazığ'da idari mekanizmaya çeşitli ılerici ve yurtseverlerin getirilmesi ile faşist teröre hız verilerek, bu idarecilerimiz istifaya zorlandılar. Bu olaylarda da daha öncekiler gibi polis sürekli tarafı davranarak olayların seyrini değiştirmeye yeltendi. Hükümetin kuruluşundan bu yana faşistlerin yuvalandığı Ülkü Ocaklarında halk tahrik edilerek idareye karşı ayaklanmaya çağırıldı. Son günlerde faşist baskı ve saldırılarının alabildiğine yükseldiği Elazığ'ımızda faşistlere göz yumulup, tarafı davranılırken devrimci öğrenciler hiç bir gerekçe gösterilmeden, sınıfılarından alınıp polis karakollarına götürülerek günlerce işkence edilmeğe çeşitli suçları bu yolla kabullendirilmeye zorlanmaktadır.

Yukarıda kısaca anlatmak istediğimiz gelişmelere bakıldığında saldırıların ve tertiplerin tek yanlı olduğu, aynı merkezden yönlendirildiği apaçık görülmektedir. ılericiler, yurtseverler, devrimciler bugüne kadar Elazığ'da sürekli meşru müdafaa içinde oldular. Bu saldırı ve terör sürdüğçe de meşru müdafaa içinde olacağız.

Faşist çevreler ve çeşitli basın organları yukarıda anlattığımız olayları saptırarak ve idarenin gözünü değişik yönlerle çevirmek için "kurtarılmış bölge" farsatlarını yaymaktadır. Eğer "kurtarılmış bölge" varsa yukarıda sözünü ettiğimiz ılericilerin ve polisin giremediği mahalle ve semtlerdir. Yoksa mahallelerimiz "kurtarılmış bölge" değil, olsa olsa Belediye ve diğer vesair hizmetlerden mahrum olduğu ve öyle bırakıldığı bir bölgedir.

Biz Elazığ'lı ılericiler ve Fevzi Çakmak mahallesi halkı bu tür tertip ve tuzaklara karşı sürekli uyanık olup, bunu bertaraf etmesinin bileceğiz. Elazığ'da idarenin halkımızdan yana olan her türlü ılerici hareketlerini sonuna kadar destekleyeceğimiz gibi, düzenlenecek her türlü tertip ve tuzakın karşısında olacağız.

Saygılarımızla...

Fevzi Çakmak Mahallesi
Muhtar ve İhtiyar Heyeti

Malatya Meslek Yüksek Okulu öğrencisi AHMET ŞERİF SATILMIŞ 4 Nisan 1978 sabahı okul çevresinde faşistlerin kurduğu pusuda kahepece katledildi.

Ahmet aynı gün Arapgir'de toprağa verildi. Hastanede toplanan 5 bine yakın kişiyle anti-faşist sloganlarla şehrin çıkışına kadar yüründü. Burada devrim andı içülmesinden sonra hazırlanan arabalara binilerek bin kişilik bir kitleyle konvoy halinde Arapgir'e hareket edildi. Arapgir'e yarım saatlik mesafede Arapgir devrimci gençleri ve halkı, konvoyu "Ahmeder Ölmez", "Tek Yol Devrim", "Kahrolsun Faşizm", "Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş", "Ahmet'in Katli Oligarşi", "İkti-

MALATYA HALKI

BİR DEVRİMCİ ŞEHİT DAHA VERDİ

darda Bir Avuç Zorba: Oligarşi' sloganları ve pankartlarla karşıladılar. Bu sloganlarla Arapgir'in içine kadar yüründü. Arapgir'deki devrimci demokratik örgütler (Halkevi, TÖB-DER, TUM-DER) olayı ve faşizmi protesto eden bir bildiri dağıttılar. Bu arada karanlık çökmüş saat 21.00 olmuştu. Çarşıda yapılan konuşmadan sonra devrim andı içildi. Ve mezarlığa gidilerek Ahmet toprağa verildi.

Malatya halkı devrimcilerle bütünleşerek dökülen kanların hesabını soracak, faşist yuvaları dağıtacak, faşist elleri kıracaktır. Devrimci arkadaşları Ahmet'in anısını mücadelelerinde yaşatacaklardır.

AHMET'LER ÖLMEZ
KAHROLSUN FAŞİZM
TEK YOL DEVRİM

UŞAK ve RİZE'DE ANTI-FAŞİST MÜCADELE RİZE-ÇAYELİ'NDE ANTI-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR

- Uşak'ta faşist saldırılar iş bırakarak ve boykotlarla kinandı.
- Rize'de demokratik kuruluşlar faşistler tarafından bombalandı.

17 ve 18 Mart 1977 günü Uşak'ta iki devrimci kardeşimiz katledilmişler ve bunun üzerine Uşak halkı yığıt bir direniş vermişti. Bu olayların üzerinden tam bir yıl geçti.

Ama olaylar unutulmadı. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Uşak'ta komando birlikleri, Faşist şehir ve İzmir'den toplum polisleri düzenli saldırılara giriştiler. Valilik "Yeni bir ihtilal denemesi mi göstereceksiniz" diyerek izin vermedi. Ancak tüm bunlar Uşak halkının zulme karşı öfkesini susturamadı.

Semih Özakar ve Haydar Öztürk'ün mezarları tamamlandı. Susuz köyünde sıkı güvenlik önlemleri altında Semih baccımız köylülerle birlikte anıldı. Haydar Öztürk'ün anma işi yola çıkan devrimciler Çivril'e kadar tüm üç kez aranıp Çivril girişinde yolları kesilerek jandarma nezaretinde geri gönderildiler.

Oligarşi, Uşak halkının direniş ruhunu bastırarak için elinden geleni ardına koymadı. Üstelik tam bir provokasyon ortamı hazırlandı. 17 Mart günü Türkiye'nin Uşak'a gelmesi bunun bir parçasıdır. Fakat Uşak halkı ve devrimciler yaptıkları eylemlerle Türkiye ve resmi-sivil faşist güçlere gereken dersi verdiler.

20 Mart pazartesi günü tüm Türkiye'de olduğu gibi Uşak'ta da direniş ruhu doruğuna ulaştı. Uşak'ta İstanbul ve Filistin katliamları iş bırakılarak, boykotları ve yürüyüşler düzenlenerek kinandı.

Töb-Der şubelerinin hazırladıkları bildirileri dağıtan devrimcilerle saldırmışlar ve Karadeniz'de en güçlü oldukları iddia edilen bu yörede devrimcilerden gerekli cevabı almışlardır. Bu olay üzerine azgınlaşan faşistler bir arkadaşımızı dövmüşler, fakat Çayeli halkının büyük tepkisiyle karşılaşmışlardır.

Saldırıların bu sefer Rize'de devrimcilere saldırmışlar fakat devrimcilerin kararı mücadelesi sonunda faşistler yine dağılmış. Büyük Ülkü Derneği yerde bir edilmiştir. Yapılan aramada bu faşist yuvasında bir tabanca, mermi ve çok sayıda suç aleti bulunarak demek kapatılmıştır. Olaylardan sonra çok sayıda devrimcinin tutuklanmasına rağmen şehir devrimciler tarafından denetim altına alınarak faşistler yine dövmüşlerdir. Bir yıl öncesine kadar faşist işgal altında olan Rize'de devrimcilerin kararı mücadelesi sonucu faşist işgal kırılmıştır.

Bu olayları halka açıklamak için Rize, Çayeli, Pazar ve Fındıklı

POL-DER'in; üyesi Orhan Karamanoğlu'nun katledilişine ilişkin basın açıklaması

Yurtsever polislerin örgütü olan "Yine tekrar ediyoruz; geçmiş Pol-Der, üyesi bulunan Orhan dönemlerin kadroları halen işba-Kahramanoğlu'nun "emperyaliz-sindadır, önemli noktalarda gömün uşığı faşist katiller" tarafın-rev yapmaktadır. Demokrat-dan vurulduğunu açıklayan bir yurtsever polisler işe pasif görev-basın açıklaması vanmıştır; lere alınmıştır, halen bu görevde "Yurtsever polisler yapılan bu çalıştırılmaktadır. Şu anda saldırı ne iktir ne de son olacaktır. Bu saldırı günlerce yurtsever zımzin önüne geçilemeyeceği memurlara ve halkımıza yönelik saldırıların bir parçasıdır. Özellikle 1 Nisan 1978'de belli çevre-lerle düzenlenecek olan yürüyüş-öncesinde arkadaşımızın vurul-ması, oldukça anlamlıdır.

"Yurtsever polisler yapılan bu tür saldırılar mücadelemizi engelleyemez. Biz şimdiye kadar halkın yanında olduk, bundan sonra da örgütümüz POL-DER halkın yanında olacak ve görevini sürdürecektir.

"Faşist militanların terör eylemlerine kulak vermeyenleri, faşizmi tehlike olarak görmeyenleri, faşizme karşı kesin tavırını koymayanları bir kez daha uyarıyoruz. Şu unutulmamalıdır ki faşizm bir insanlık suçudur, kendisinden olmayan herkesi yok eder.

"Demokrasiden yana olduğunu iddia eden hükümet, demokrat-yurtsever polislerin sesine kulak vermemlidir."

BİR BELGE

Sayfa 1:

"DİKMEN TEŞKİLATI"

1-) Ayrancı'da başlayacak harekatta Komünistlerin Dikmen'deki gücü yarıya inecek. Ayrancıdan (A), (B) Dikmen'den de (C) gidince o bölge sorunsuz geçirecektir. Dikmen için yapılacak hareket o bölgenin (C) den sonra gündüzün 150-200 kişilik grup tarafından Zehibey'den Gazino'ya kadar işgal edilmesi bütün komünistlerin yukılması ve 3 günlük bu harekattan sonra Okuldaki Dikmen'lilerin toplantılarının ve seminerlerinin başlatılması ve toplu halde teşkilata gidip gelmesinin başlaması bu plan içinde ilk toplantının gerçekleştirilmesini sağlamak olacaktır.

2-) Derneğe gelenleri yavaş yavaş sohağa aktarma ve Yukarıdaki kitaplıklarımızın Dikmen ocağı arasında belli bir trafik sağlamak daha sonra Gazino taraflarından bulunacak bir kahveye yerleşmek sayesinde Dikmen yolunun tamamıyla kontrol altında tutmayı sağlamak.

Sayfa 2:

AYRANCI TEŞKİLATI

1-) Cihad'ın başkanlığında Ayrancı'nun çevresi geniş alanlara toplanacak bu toplantıya

Ali Ural
Ahif Işık
Çetin
Şahin
Soner katılacaklar. Aliyle Ahif Derneğe yer arayacaklar. Çetin ve Soner adam toplamakla meşgul olacaklar.

2-) Toplantıda tespit edilen bir günde Ayrancı'nın ilk resmi toplantısı yapılacak ve Ayrancı şöleninin günü belli olacak.

3-) Şölenin organizmesine girişilecek.

4-) Şölen akşamı daha önceden tespit edilen yerler götürülecek (D), (B), (E).

5-) Böylelikle Aşağı Ayrancı'da güzel bir hareket sonucu belli bir potansiyel elde edilip (okunamadı) hakimiyetinin organizesi başlamış olacak.

6-) Yukarı Ayrancı'daki Obada toplantı ortak yazı afiş ve bildiri hareketine başlanacak.

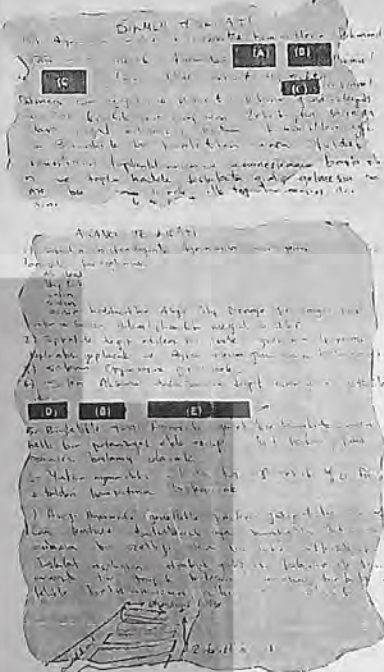
7-) Aşağı Ayrancı'da genellikle gençlerin gelip gittiği yeni açılan kahve tutulacak aynı hareketle Yukarı Ayrancı'da da bu özelliği olan bir yere yörelenilecek. Teşkilat açılıncı stratejik yerlerdeki kahveler ile Dernek arasında bir trafik başlayacak ve geniş bir bölge böylelikle kontrolümüzün altına girmiş olacak.

Ülkemizdeki sivil faşist güçlerin terör ve cinayet planları, her geçen gün daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Yanda bu konuya ilişkin bir kısım belgeyi yayınlıyoruz. Bu belgelerde faşist güçlerin karşı devrimci şiddeti ve katliamları bir faşist siyasi çalışma ve örgütlenme için sistemli bir temel olarak kullandıklarını ve bu bağlamın içinde ne gibi tertip ve planlar içinde olduklarını ortaya koyuyor.

Kuşkusuz bu belge sadece bir tek bölgeye ilişkin faşist planları ele veriyor. Bu planların ülke çapında bir terör teşkilatının bir parçası olduğuna ve bu planın devletin resmi ve "güvenlik" ve "istihbarat" aygıtları içinde merkezileştirmeye hiç bir değeri yoktur.

Belgelerde görüldüğü gibi, faşistler bir bölgedeki çalışmalarında saldırılarını o bölgedeki halkın ileri unsurları ve devrimci önder kişilere yönelmektedir. Belgelerde ismi geçen ve öldürülmesi planlananların hepsi o bölgede ön planda mücadele yürüten devrimci arkadaşlardır. Yine dikkati çeken bir nokta, belgedeki planların, bu konuda askeri bir eğitimden geçirilmiş kişiler tarafından düzenlendiğinin anlaşılmasıdır.

Bütün bu noktalar, faşist güçlere karşı yürütülen mücadelede devrimci halk güçlerinin ne gibi noktalara özellikle dikkat etmek durumunda olduğunun daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacak bir niteliktedir.

Not: Belgelerde isimleri geçen ve öldürülmesi planlanan A, B, C, D ve E, Dikmen ve Ayrancı'da ön planda mücadele yürüten devrimci arkadaşlardır.

TOROS-OBASI MEVKUT GÖSTERGESİ

Görevi	ADI, SOYADI	İSİ	ADRESİ
1-	Bostan Mustafa Uysal	SÖFÜR	Gençlik cad. Tolon apt 7
2-	Bostan Recep Akar		İkiz sok 19/4
3-	Muhrip Sadık Uysal		Toros sok 11/4
4-	İzler Ergin Varova		Strazburg cad. 26/20
5-	" Behçet Temal	BÖLÜNCÜ	Gençlik cad. Gaye apt. 2/4
6-	" Münir Tuner	BÖLÜNCÜ	
"	Cumhur Aksoylu		Toros sok 49/4
"	Söğütman Akın X		Cihan sok. 29/1
"	Adnan Bilgin Gökçörk.	GARSON	Toros sok Basit apt 9/2
"	Ali ÇELEBİ	MEMUR	Toros sok Basit apt
"	Alper Nurof	TERGANTAR	
"	Hayat Aksoylu		Cihan sok. 29/1
"	Yüksel Gökçörk.	BÖLÜNCÜ	
"	Mustafa Dilek		
"	Mustafa Balcı		
"	Arap (Ocalcı)		
"	Ali (Garson)	GARSON	
"	Feruk Çevik	GARSON	Toros sok 49/4
"	İrfan Bozkaya		
"	Ali Ana		
"	Mehmet (Elektrikçi)		
"	Osman (A.E. Bakır) (A)		
"	Muhammed (Garson)		
"	Ahmet (Elektrikçi)		
"	Özbilen Gökgöl		Toros sok Basit apt 9/1
"	Mustafa		

15 Nisan 1978 günü MHP Ankara'da bir miting ve büyük(!) yürüyüş düzenledi. Türkiye çapındaki tüm güçlerini seferber etmeleri, usaklık ettikleri güçlerin kendilerine sağladığı tüm mali olanakları kullanmalarına rağmen toplayabildikleri kitle, örneğin Ankara'da yapılan sıradan mitinglerden pek fazla kalabalık değildi. Artık kitlelerin gözünde iyice teşhir olan faşistlerin, 5-6 kişilik surlarla ve bol aralıklarla yapıldıkları bu yürüyüşe halk katılmadı. 15 Nisan günü Ankara lılar evlerinde çıkılmayı tercih ettiler. Çocuklar sokaklarda oynamadı. Ev gezmeleri yapılmadı. Herkes birbirine o gün dışarı çıkmamayı ösüledi. Devrimci sloganları tahkir etmeye çalışan, bunları tahkir ederek "Zam Zulum İşkence, İşte CHP" gibi sloganlar atan ve "Tasme karşı(!) olduklarını" iddia eden faşistler, yürüyüş akşamı, Ankara halkı tarafından çeşitli semtlerde hakettikleri gibi uğrlandılar. Yukarıdaki fotoğraflarda mitingte katılanlardan bazıları görülmektedir.

ZAFER BOZ kardeşimiz kalledildi

BEŞEVLER BÖLGESİNDEKİ FAŞİST İŞGALİ KIRACAĞIZ!

Beşevler bölgesindeki Yüksek Teknik Öğretmen Okulu (YTÖO) üç yıldır faşist işgal altındadır. Devrimciler üç yıl boyunca faşist işgalin kırılması doğrultusunda örnek bir mücadele verdiler. Birçoğunun "Beşevlere gitmek Donkiçottuktur" dediği dönemlerde devrimciler işgali kırabilme için her gün toplu halde okula çıktılar. Her seferinde faşistlerle en aktif bir biçimde mücadele ettiler. Bazı günler toplu halde okula giden 100 devrimcinin 40 tanesi yaralandı. Bazı günler bütün devrimciler toplu halde karakollara ve 1. Şubeye götürüldü. Okula öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğinin sağlanması için üç yıl boyunca amansızca mücadele eden devrimciler karallıklarından hiçbir şey yitirmediler. Okul içerisindeki tüm unsurlar bu kararlı mücadeleye güven duydu. YTÖO 27 Mart'ta yeniden açıldığında devrimcilerin mücadelesine güven duyan fakat toplu gidip-gelişlere henüz katılmayan bir çok arkadaş, değişen siyasal durumdan da etkisiyle devrimcilerin safına katıldı. İki-üç gün içerisinde okula toplu halde gelip gidenlerin sayısı 800'ü buldu. Faşistler bir kale olarak gördükleri YTÖO'nda kitleden tecrit olmaya ve giderek yalnız kalmaya başladıklarını görüp, kısa bir süre sonra denetimlin ellerinden çıkacağı anlayınca önce okul içinde yoğun bir biçimde saldırıya geçmeyi denediler. Fakat bu saldırılar her defasında puskürtüldü. Bu arada devrimciler sürekli olarak derslere giriyorlar ve her sınıfa girince devrimci arkadaş çıkışta mutlaka iki kişiyle birlikte gruba katılıyorlardı. Artık faşistler ya sürekli saldırıya geçmek ya da buna güçleri yetmezse okulu kapatılmak durumunda kaldılar. Nitekim okul içinde saldırmaya cesaret edemediklerinden 3-4 Nisan günleri bir öğle işgal edip veya dersten dururken şarkı söyleyip horon tepip okulu birer günlüğüne kapattılar. 5 Nisan sabahı, kendine güven karşıkin ve mücadele zeminine dolu kitleyi yıldırma amacıyla katliama yönelik bir saldırı düzenlediler.

5 Nisan günü okula gitmek üzere Emek mahallesinde toplanan YTÖO ilericileri devrimci yurtsever öğrencilerine faşist katillerin düzenledikleri saldırıda Zafer Boz kardeşimiz şehit oldu, bir çok arkadaşımız yaralandı.

Saldırıya rağmen okula giden devrimciler üzerine faşistler ve polis ortak saldırı düzenledi. Uzun süre direndikten sonra Endüstriyel Sanat'lı arkadaşların katılımıyla birlikte Beşevler'den Belediye Fen İşlerine kadar yüründü. Polisin engelleme çabalarının yoğunlaşması üzerine otobüslerle Hacettepe'ye gelindi.

Aynı gün Ankara Dev-Genç ve Lise-Der tarafından binlerce kişinin katıldığı ey'lerle saldırı protesto edildi.

Çeşitli okullardan arkadaşlarımız SBF'den Hacettepe'ye kadar yürüyüş forumu katıldılar. Bu arada yıllardan beri YTÖO'ndaki mücadeleyi sabote eden Halkın Kurtuluşçuların Hacettepe'deki forumun disiplinine uymaması, kitleden tecrit olmuş ve bir avuç insan olarak forumu terk etmişlerdir.

Bu arada Lise-Der ve Ankara Dev-Genç tarafından SIYO, Anıttepe Lisesi ve Cumhuriyet Ticaret Liselerinde forumlar konuşmuştu. Atatürk Lisesinin de katılımıyla üç bin bulan kitle sloganlar haykırarak Anıttepe'den Hacettepe köprüsüne kadar yoldaki her türlü polis engelne karşı direnerek yürünmüştür. Bu arada slogan sesleri duyarak dışardan gelip eylemi sabote etmeye kalkın Halkın Kurtuluşçuların kendilerini engel olunca, kitleyi dağıtmaya kalkmıştır. Bu kargaşayı fırsat bilen polis üç bin kişiyi saldırmıştır. Halkın Kurtuluşçuların kaçarken, polis karşı Şihhiye'de uzun süre direnen kitlenin bir bölümü Hacettepe'ye ulaşabilirdi.

Hacettepe'de forumdan sonra "Beşevler Faşistlere Mezar Olacaktır", "Öğrenim Özgürlüğü, Can Güvenliği", "Polis Faşist İdare İşbirliğine Son", "MIT Kontrogerilla Ülkü Ocakları Dağıtılsın", "Zafer'in Katili Oligarşi", "Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim", "Oligarşi Mezara Halk İktidara" sloganları atılarak Cebeci'ye doğru yürüyüş geçildi.

Kurtuluş'ta kitleyi engellemeye çalışan polise direnilerek SBF'ye varıldı. Polisin kaçırıldığı cenazeyi almak için yapılan girişimleri beklemek üzere SBF'de foruma devam edildi. SBF'de eylemi KSD'ciler ter-

kettiler. Girişimler sonuç verince de and içilerek dağıldı.

Ardından akşam saatlerine kadar kahvelerde konuşmalar, Lise-Der tarafından gece liselerinde forumlar konularak protesto eylemi sürdürüldü.

Ertesi gün Zafer arkadaşın Karşıyaka Mezarlığına çıkarılan cenazesi ailesiyle birlikte polisten alınıp memleketi olan Bartın'a götürüldü. 7 Nisan günü düzenlenen cenaze töreni Devrimci Yol siyasetinin önderliğinde bir anti-faşist gösteri haline dönüştürüldü. Tören öncesinde, 6 Nisan günü Zafer arkadaşın ölümünü protesto eden Bartın Lisesi öğrencilerini dağıttığını ve tören sırasında pankart açılıp slogan bağırılırsa "suçlular" yakalayacağını söyleyen ve tehditler savuran polise rağmen, devrimcilerin kararlılığı sonucu tören anti-faşist bir gösteri biçiminde Bartın'ın en iyi güzergahı üzerinde gerçekleştirildi. Halkın da katıldığı 1500 kişilik kortej, Zafer'in katillerini, oligarşiyi ve faşizmi lanetledi. Tören mezarlıkta yapılan kısa bir konuşma ve içilen devrim anından sonra sona erdi.

Böylece YTÖO devrimcileri de, Bartın halkı da anti-faşist devrimci mücadelede ilk şehitlerini verdiler. YTÖO devrimcileri de Bartın halkı da devrimci demokratik halk iktidarı kurulana dek nice şehitler vermeye hazır.

Faşistlerin kan dökerek YTÖO öğrencilerini yıldırma yolundaki çabaları işe yaramayacaktır. MEB'ne bağlı okulların yoğun olarak bulunduğu Beşevler bölgesinde faşist işgalleri kırmak için Ankara Dev-Genç'in önderliğinde her türlü revizyonizmi ve oportünizmi teşhir ederek verilen kararlı mücadele sürdürülecektir.

Faşistlerin Zafer'lerimizi katletmesini ZAFERimizi engelleyemeyecek. Bu uğurda nice Zafer'ler yitirdik, yitiriyorsunuz. Zafer'lerimizi yitirmeyeceğimiz güne, kurtuluşa kadar savaşıcağız.

**BEŞEVLER'DE FAŞİST
İŞGAL KIRILACAK!**

**KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

EMEK HALKININ MÜCADELESİ BAŞARIYA ULAŞTI

FAŞİSTLER NENEHATUN YURDUNDAN ATILDI

Emek halkının devrimcilerin önderliğinde verdiği direniş mücadelesi ilk başarısını kazandı. Faşistler Nene Hatun Kız Yurdu'ndan atıldılar. Emek'li devrimciler Nene Hatun Kız Yurdu'na faşistlerin yerleştirilmesini kararlılıkla protesto ettiler. "Emek'te Faşistlere Yer Yok" şiarını atıştılar (Devrimci Yol, Sayı 11). Emek'li devrimciler bu şiarı hayata geçirmek için devrimci mücadeleyi yükselttiler ve bugün, bu mücadelenin ilk ürünü, faşistleri kız yurdundan atarak elde ettiler.

Emek Direniş Komitesi 11 Nisan 1978 günü bu konuyla ilişkili olarak basına şu açıklamayı yaptı:

"Bizler, Emek Mahallesinde oturanlar olarak bundan 5 ay önce 7 Kasım 1977'de Mahallemizde bulunan Nene Hatun Kız Öğrenci Yurdu'na silahlı faşist müfettişlerin yerleştirilmesi ile yükselen bir mücadele sürecine girdik. Bu süreçte, faşist güçler tarafından bize yöneltilen saldırı ve provokasyonların bilincindeydik. Fakat önümüzde iki seçenek vardı: Ya faşistlerin baskı ve terörüne boyun eğecek, onlara teslim olacaktık; ya da onları bu saldırılarına karşı, devrimcilerin önderliğinde direnecektik. Hayatın gelişim süreci, yaşadığımız olaylar bizlere sunu açıkça göstermiştir ki; faşizmi geriletmenin biricik yolu, ona karşı teslim olmadan aktif bir şekilde mücadele vermektir. Fakat bu mücadele örgütsüz olarak verilemezdi. İşte bu nedenle devrimcilerin önderliğinde kurduğumuz 'DİRENİŞ KOMİTESİ'nde kendi öz gücümüzle güvenerek mücadele ettik.

"Direniş Komitesi örgütlülüğünce verdiğimiz mücadele, yurdun kapatılmasıyla daha ileri boyutlara varmıştır. Türkiye'nin her yanında faşizme karşı direnenlerle omuz omuza olduğumuzu tüm kamuoyuna duyururuz..."

EMEK HALKI DİRENİŞ KOMİTESİ

Faşist tertip ve saldırılar yurtsever-ilerici -demokrat aydınları yıldırılmayacaktır!

Resmi ve sivil faşist güçler, artık, faşizmin karşısında yer alan yurtsever bürokratlara ve ilerici demokrat aydınları da yoğun bir biçimde saldırmaya başladılar.

Ankara Cumhuriyet savcı yardımcısından Doğan Öz. 24 Mart sabahı evinden çıkıp işine gideceği sırada faşistler tarafından katedilmiştir. Meslek hayatı boyunca her yerde her zaman gerici ve faşist güçlerin karşısında yer alan ve yurtsever, demokrat bir bürokrat olan Doğan Öz öldürülmeden bir iki hafta önce, parlamentoda, bizzat MHP'li milletvekilleri tarafından faşistlere hedef tahtası olarak gösterilmiştir.

Yine, 7 Nisan gecesi evine gidenken faşistlerin silahlı saldırısına uğrayıp felç olan Doç. Server Tanilli çok önceden gerici ve faşist güçlerin hedefi haline gelmişti. Tanilli "Uygurik Tarhi" adlı ders kitabında komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle tutulmuş ve DGM tarafından yargılanmıştı. DGM'lerin kapan-

masından sonra davaya normal mahkemelerde devam edilmiş ve Tanilli silahlı saldırıdan biriki hafta önce beraat etmişti.

Gerek Doğan Öz'e, gerekse Server Tanilli'ye yöneltilen saldırılar yurtsever ve demokrat aydınları ve bürokratlara yönelik ne ilk saldırıydı ne de son olacaktır. Faşizm kendi karşısında olan tüm güçleri pasifize etmeyi, teslim almayı, (bunlarda başarılamazsa) yok etmeyi amaçlamaktadır. Ama faşist güçler yarılmaktadır.

Çünkü faşist güçlerin saldırılarını yurtsever, demokrat aydınları ve bürokratlardan yıldırılmayacaktır. İlerici, demokrat aydınları her geçen gün faşist tertip ve saldırılara karşı seslerini daha bir gur çıkartacaklardır.

Bugün gerek Doğan Öz, Gerekse Server Tanilli onurlu yaşamalarıyla, Türkiye'deki anti-faşist devrimci mücadelede kendilerine düşen saygın yerlerini almışlardır.

FAŞİST SALDIRILAR YÜKSELİŞ MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ!

Faşist güçler 12 Nisan 1978 günü devrimci Yükseliş öğrencileri üzerine profesyonel bir saldırı düzenlediler. Her gün olduğu gibi sokula sokuk üzere Maltepe'de toplanan öğrencilerin yanına park edilen çalınmış bir otomobilin içine konan saatli bombanın patlaması sonucu 16 öğrenci yaralandı. Saat 10:30 civarında Anadolu marka bir otomobil tam Yükseliş öğrencilerinin toplanacağı yere gelince bozulduğu bahanesiyle profesyonel katiller tarafından itilecek öğrencilerin yanına kadar getirildi. Halk düşmanı faşist katillerin tamirci çağırma bahanesiyle oradan uzaklaşmasından sonra arabanın içindeki bomba patladı. Bir çok öğrencinin ve yoldan geçen halkın yaralanmasına, civardaki tüm binaların camlarının kırılmasına yol açan şiddetli patlamadan sonra polis Nokta durağının oradan yolu keserek anti-faşist okul kitlesinin devrimcilerin yanına gelmesini engellemiştir. Devrimciler Kızılay'a doğru yürüyüşe geçmişler, kendilerine bu kez de Demirtepe'de polis saldırmıştır.

Gerek planlanışı, gerekse uygulanışı, bu katliam girişiminin, halk düşmanı örgütleri bir cinayet şebekesinin eylemi olduğunu göstermektedir. Oligarşinin gizli örgütleri, Kontr-gerilla, MIT' ve bunların adam öldürmede 'ma-

bir' uzmanları bütün faşist saldırılarda olduğu gibi son katliamda da iş başındadırlar. Yükseliş öğrencilerine bu son saldırıyı düzenleyenler, 16 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nde 7 devrimciyi katledenler, daha önce ÖDTÜ ve Yükseliş öğrencilerine karşı bombalı saldırılara girişenler hep aynı güçlerdir. Kontr-gerilla ve onun tarafından örgütlenen Ülkü Ocaklı faşist katillerdir.

Bu arada "KSD, HK gibi 'siyasal' örgütlerin yolunda gidenler" Yükseliş saldırısından sonra orda burda kendi başlarına "eylemler koymuşlar ve kitleler içinde nasıl tecrit olduklarını görmüşlerdir.

Yükseliş öğrencilerine yönelik faşist saldırıyı protesto etmek için Ankara Dev-Genç ve 21 birim örgütü (Lise-Der, SBF-Der, Tüm-Huk-Der, ÖDTÜ-ÖTK, BYYO-Der, BİK-Der, Veteriner-Der, TEK-Der, Gazi-Der, ESYÖD, SİYOD, HÜTFÖD, Diş-Der, Ecza-Der, Gazete-Der, ADMMYO-Der, Sosyal Hizmetler Akademisi-Der, Anadolu Ecza-Der) TBMM önünde bir basın toplantısı düzenleyerek Meclis ve Senato Başkanları ile görüşme talebinde bulundular.

Meclis ve Senato Başkanlarıyla yapılan görüşmede Ankara Dev-

Genç temsilcileri Hükümetin son siyasal gelişmeler karşısında "sağa da sola da karşıyız" tavrının ve faşist güçler karşısında izlediği tavizkar siyasetin (örneğin, Eğitim Enstitüleri konusunda), esas olarak faşist güçlere yaradığını, olaylar karşısında okulların kapatılmasının yanlış olduğunu belirttiler ve 15 Nisan'da faşistlerin yapacağı yürüyüşe izin vermemle Hükümetin faşist katiller karşısında bir adım daha gerilediğini ifade ettiler. Maltepe'de ve tüm yurttaki faşist yuvalar dağıtılmaya kadar mücadele edebilecekleri vurguladılar.

Ankara Dev-Genç temsilcileri Senato ve Meclis Başkanları ile görüşürken, dışarıda, TBMM giriş kapısının önünde 3 bin aşkın öğrenci iki saat boyunca "Faşist Tertipler Geri Tepecek", "MIT Kontr-gerilla, Ülkü Ocakları da-

ğatılsın", "Kahrolsun Faşizm", "Tek Yol Devrim" sloganlarını haykırarak Yükseliş saldırısını protesto ettiler. Görüşme bittikten sonra basına yapılan açıklamanın ardından devrimciler dağıldılar.

Bu arada, aynı gün, yüzlerce devrimci, sabahın erken saatlerinden itibaren Yükseliş'i işgal ettiler. Eylemlerinin amacının faşist katillerin yakalanması, Yükseliş'in en kısa zamanda açılması, Maltepe'deki faşist yuvaların dağıtılması ve faşist saldırılar karşısında sessiz kalan okul yönetiminin istifası taleplerinin kamuoyuna duyurulması olduğunu açıkladılar. Polis Yükseliş'te bulunan 250 devrimci arkadaşımızı gözaltına aldı.

Hükümetin ve Ankara Valiliğinin tavrı ise, Devrimci Gençliği bu haklı eylemleri karşısında yay-

garayı basan faşist güçler karşısında bir adım daha gerilemek oldu. Ankara Valisi "Bu Vali bir hafta daha iş başında kalmaz" fermanını çıkaran faşist güçlere "tarafsızlığını kanıtlamak"(!) için Ankara Dev-Genç'i siresiz kapattığını ilan etti.

Faşist güçlerin hain ve alçakça saldırılarına, reformistlerin faşistlere karşı tavizkar ve kaypak tutumlarına rağmen Yükseliş öğrencileri faşizme karşı soylu dinleniş kavgalarına DEV-GENÇ önderliğinde devam edecektir.

YÜKSELİŞ AÇILSIN!

YÜKSELİŞ FAŞİSTLERE MEZAR OLACAK! FAŞİSTLER GİDECEK, EĞİTİM SÜRECEK! KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Anıları önderimiz, Yaşamları Onurumuz

FAŞİST KATİLLER MEHMET ŞAHİN ARKADAŞIMIZI ÖLDÜRDÜLER

10.4.1978 günü Mehmet Şahin arkadaşımızı faşist katiller tarafından tozağa düşürülerek şehit edildii. Altındağ'da durakta beklerken bir otomobil tarafından ezildi. Arkadaşımızı ezen otomobilin sürücüsü daha sonra silahını çekerek "bunların hepsini öldüreceğiz" diye etrafa ateş etti. Daha sonra otomobile yapılan aramada ele geçirilen cop ve zincirlerin olayın planlı bir cinayet olduğunu göstermiştir. Arkadaşımızın ölümünü polis örtbas etmek için çaba harcamasına rağmen başaramamıştır. Devrimciler bu olayın üstüne gidecekler ve faşist katillerden hesap soracaklardır.

Devrimci arkadaşımız Mehmet Şahin için doğum yeri olan İslahiye'de büyük bir cenaze töreni yapılmış, faşizm ve onun cinayetleri lanetlenmiştir.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

İslahiye Devrimci Yol taraftarları

HASAN AYDIN YOLDAŞI KAYBETTİK

10 Mart günü Gaziantep'te bir yigit yoldaşımızı daha kaybettik. Hasan Aydın 9 Mart günü bürosundan evine giderken, faşistler tarafından pusuya düşürülerek arkadaşan kurşunlandı. Kaldırıldığı Adana Numune Hastanesi'nde kurtarılamayarak ölen Hasan Aydın Yoldaş yoksul bir ailenin çocuğu idi. Öğrenciliği sırasında devrimci mücadeleye atılmış ve sonuna kadar yılmadan mücadelesine devam etmiştir. O egemen sınıfların değil halkının avukatıydı. O Türk ve Kürt halklarının kurtuluşu için hayatının son anına kadar mücadele etmiştir

FAŞİSTLER MEHMET SAVAS YOLDAŞI KATLETTİLER

Gaziantep Eğitim Enstitüsü'ne faşist işgale gireli beri faşist saldırıların merkezi olmuştur. Eğitim Enstitüsü'ndeki yaşamlarının sona erdiğini anlayan faşistler son zamanlarda iyice azgılaşmışlar ve bu eylemlerinden birinde de Eğitim Enstitüsü'ne yeni Müdür atadığını olarak atanan Mehmet İslam yoldaşı pusu kurarak öldürmüşlerdir.

Mehmet İslam yoldaşın cenazesi onbinlerin katıldığı bir anti-faşist gösteriyle Kilis'e gönderilmiş, Kilis'te de faşistlerin halkı kandırmak için yaydığı tüm yanlışlara rağmen beş binin üzerinde kişinin katıldığı bir anti-faşist gösteriyle toprağa verilmiştir.

ANKARA DEV-GENÇ ve LİSE DER AÇILMALIDIR!

Ankara DEV-Genç ve LİSE-DER başkanları, derneklerinin Ankara Valiliği tarafından kapatılması ile ilgili olarak ortak bir açıklama yapmışlardır. Açıklamada şöyle denilmektedir.

"18 Nisan günü ANKARA DEV-GENÇ ve LİSE-DER Ankara Valiliğinin emriyle TBMM önündeki protesto gösterisi bahane edilerek, süresiz olarak kapatılmıştır, yöneticileri hakkında soruşturma açılmıştır.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu Bölge Yürütmesi olan ANKARA DEV-GENÇ ve LİSE-DER, Ankara Gençliğinin mücadelesini yıllardır emekçi halkımızın emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği kurtuluş mücadelesi doğrultusunda sürdürmüştür. Kurulduğundan bu yana ANKARA DEV-GENÇ ve LİSE-DER, anti-faşist mücadelenin en ön safında yer almış, halkımızın geniş desteğini kazanmış, gücünü dosta düşmana kabul ettirmiş, faşist katillerin yüreğine korku salmış örgütlerdir. Faşist saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı dönemlerde her çeşit baskıya uğramış, kapatılmış, yöneticileri hakkında defalarca soruşturma açılmıştır.

Devrimci Gençlik her türlü tertibi boşa çıkarmış, merkezi örgütüne sahip çıkmış ve bugüne kadar gücüne güç katmıştır.

CHP Hükümeti kurulduğundan bu yana, ANKARA DEV-GENÇ ve LİSE-DER, karmaşıklıktan ama gündemden kalkmayan anti-faşist mücadelenin gereklerini yerine getirmek için ileri fırlamıştır. Öğrenim özgürlüğü can güvenliğinin sağlanması yanında yanlışlığı defalarca kanıtlanan, CHP'nin reformist anlayışını alabildiğine teşhir etmiş, faşistlere verilen her ödün ve devrimcilere yönelik tüm saldırılar karşısında tüm gücüyle tavrı almışlardır.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ meselesinde tutarlı tavrıyla, DISK'in başlattığı direnişi anti-faşist bir gösteriye dönüştürmesiyle ve en son olarakta ADMMYA-ÖÖ öğrencilerine yönelik saldırıları protesto amacıyla TBMM önünde düzenlenen gösteri ile bu görevini yerine getirmiştir.

Kaldı ki, Kitle Katliamlarına kadar varan faşist saldırılar karşısında, kimse devrimcilerden hele hele Ankara DEV-GENÇ ve LİSE-DER'den sessiz kalmasını istemeyezdi. Ve bizlerden böyle birşeyi istemek, en azından, kararlık tertipler peşinde koşan faşist güçlere cesaret vermektedir.

etmiştir. Ankara Valiliğinin "gücünü" ispatlarcasına, devrimci örgütleri yönettiği bu saldırıyı protesto ederiz.

İki örgütün anti-demokratik bir kararla kapatılması karşısında, yurtsever Ankara gençliği, bu kararın geçersiz sayılması için, halkımıza açık bir imza kampanyası açmıştır. Tüm yurtseverleri bu kampanyayı desteklemeye çağırırız."

Ankara DEV-GENÇ ve LİSE-DER'in kapatılması bir çok demokratik kuruluş tarafından ve bu arada Ankara'daki birim gençlik örgütleri tarafından protesto edilmiştir. ADMMYO-DER, TÜM-DTCF-DER, SİYOD, Ankara Ecza-Der, Anadolu Ecza-Der, TEK-DER, GAZİ-DER, FKD, Kimya-Der, Hacettepe Üniversitesi Diş-Der, SHA-DER, HÜTFÖD, ÖDTÜ-ÖTK, ÖDTÜ-FFÖD, ÖDTÜ-MFÖD, Veteriner-Der, SBF-DER, TÜM HUK-DER, BİK-DER, BYYO-DER, Ankara DEV-GENÇ in ve LİSE-DER'in açılmasını talep etmişlerdir.

DEVİRMİCİ KURULUSLAR ÜZÜNDEKİ BASKINARA SON!

DEVİRMİCİ GENÇLİĞİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ ENGELLENEMEZ!

rut yanısıra sömürge uluslar da yer almaktaydı. Kapitalizm egemen hale gelmeden önce de Çarlık Rusyası sınırları içinde yer alan bazı milliyetlere "sömürge" denilmesinin ya da denilmesinin burada bizim açımızdan hiç bir önemi yok. Zaten bildiğimiz kadariyla Lenin ve Stalin ile böyle bir "sorum" ile ilgilenmediler. Üzerinde durmak istediğimiz konu şudur: Eski tip bir çok ulusal devlet olan Çarlık Rusyası'nda bazı milliyetlerin sömürgeleştirilmesi nasıl gündeme gelmiştir? Bildiğimiz gibi, Çarlık Rusyası 1860' lardan sonra ("Reform-sönams" diye bilinen dönem) hızlı bir kapitalizme sürecine girmiştir. Rusya'da kapitalizm esas olarak (çizir de olsa) kendisi iç dinamikleriyle gelişme seyri izlemiştir. Lenin bu sürecin dinamiklerini "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" adlı yapıtında ayrıntılarıyla incelemiştir. Lenin yine bu kitabında, Rusya'nın siyasi sınırları içinde yer alan bazı ülkelerin nasıl sömürgeleştirildiğini ("kolonileştirildiğini") ortaya koyarken bu olayı Rusya'da gelişen kapitalizmin sonuçları çerçevesinde ele almaktadır. (Bak. "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi", 8. Bölüm, V. Kasım, "Sınırlar Bölgesi Olması, İç Pazar mı, Dış Pazar mı?", s. 511 vd.). Bu incelemesinde Lenin "merkezi Avrupa Rusyası'nın "uç bölgeleri"ni sömürgeleştirme olayını hep iç dinamikleriyle değil, kapitalizm şartlarında tartışmaktadır. Sınırsız bir üretim büyümesi dönüsüne sahip olan kapitalizmin yapılarında bulunan eşitsiz gelişim yassasını işleyici gereği, sektörler arasında bir farklılaşma ortaya çıkarması; iç pazarın gelişimi, çeşitli faktörler sonucu bu sektörlerin gelişimini gerisinde kalmaktadır. Dış pazara, bu anlamda duyulan ihtiyaç, Çarlık Rusyası'nda zaten daha önceden bağışlı kalınması olan bazı milliyetlerin sömürgeleştirilmesi ile karşılanmaya çalışılmaktadır. Bir başka deyişle, Rusya'da kapitalizm gelişmeden önce de Çarlık siyasi sınırları içinde yer alan bazı ülkeler, kapitalizmin pazar ve sorunlarına çözüm bulma ihtiyacının bir ürünü olarak "siyasi-iktisadi" anlamda sömürge ("koloni") haline getirilmişlerdir. Çarlık Rusyası, bilindiği gibi emperyalizm döneminde de, sömürgeçliği kendi özgül koşullarında emperyalist siyasetinin bir aracı olarak kullanmaya devam etmiştir...

Eski tip çok ulusal devletlerin tipik bir örneği olan Çarlık Rusyası'nda sömürgeçlik olayını gündeme getiren tarihsel koşullar bunlardır. Peki, yine eski tip bir çok ulusal devlet olan Osmanlı Devleti'nde bu tarihsel koşullardan söz etmek mümkün müdür? Hayır, Osmanlı Devleti (kapitalizm anlamında) sömürge bir devlet olamamıştır. Bu özelliği kazanmanın tarihsel fırsatını edinememiştir. Çünkü, Çarlık Rusyası'nın aksine, siyasetin ta başında yarı-sömürge bir ülke haline almıştır. Bunun dışında, zaten kurulduğundan itibaren, sınırları içinde kattığı ülkelere verdiği ilişki, fetihçi, ganimetçi yada yağmacı bir bağışlılık ilişkisini yaşamıştır. Yeni fetih ediniş, bu ülkelerin ekonomilerini tahrip etmiş, ama bunları ekonomik olarak kendine bağışlı kılma yolunu tutamamıştır. Osmanlıların denetimindeki ülkeler, bir bakıma, ekonomik olarak diğer bölgeler olarak kalmışlardır. Marx, "fatih kavim"lere örnek olarak Türkleri gösterirken bunların fetihçilikte kavimlerde "eski üretim tarzının devamına izin veren ve bir vergi almakla yetinen" özellik taşıdığı söylüyor (Bak. "Ekonomi Politigin Eleştirisi Kartı", Sol 11, s. 65). Osmanlı fetihçiliği de bu özelliklere karakterize edilmiştir. Toprak gaspı, ganimet edinme ve kısmi istiblak vb. özelliklerle sınırlı kalınan fetihçi Osmanlı Devleti ile fetihçiden farklı ekonomileri arasında organik bir ilişki oluşmamıştır. Feodalizmin tabiatı gereği, zaten ekonomi-dışı zor kullanımı sömürünün asıl dayanağı olmaktadır. Bu bakımdan, feodal bir "sömürgeçlik"ten söz edildiği zaman da, fetihçiden (ve diyelim ki "sömürgeleştirilen") ülkelere ekonomik olarak müdahale edilebileceğini düşünmek saçmadır. Osmanlı Devleti'nde de, edinen haraç ve ganimet esas olarak saray harcamalarını ve işgali olan harcamalarını ancak karşılamıştır. Osmanlı Devleti'nde bu süreçte ilkel sermaye binikini (diğer nedenlerin de etkisiyle) yeterli ölçüde sağlanamamıştır. Giderler de sermaye gelişkin bazı devletlerin tarafından sömürgeleştirilmeye başlanmıştır. Kapitalist dünyanın sömürdüğü yarı-sömürge bir ülke haline almıştır.

TÜRKİYE ve KUZAY KÜRDİSTAN

Osmanlı Devleti parçalandıktan sonra yeniden kurulan Türk Devleti ile Kürdistan arasındaki ilişkileri, ÖY bu kez "kağdaç anlamında" sömürgeci sömürge ilişkisi olarak ele alıyor. ÖY'nun bu konuda ortaya serdiği "kanit"lar şöyle bir özellik taşıyor ki artık bizim bu salsaladan şüphelenmek için pek fazla harcamanıza da gerek kalmıyor. Bunun için ÖY'ndan yavaş yavaş bir şeyler öğreniyor saydılar. Örneğin:

"Tasarruf Konferansı sırasında Kürt halkının yaşadığıta olduğu Musul bölgesinde de sınırları genişletmek için büyük çaba gösteren ve Türkiye'nin diğer bölgelere sahip olacağını taahhüt eden hükümet, söylediklerinin tersine sadece de okrutluk bir yöntem oluşturmamıştır. Aradan biriki yıl geçtikten patlak veren Kürdistan'da bahane olarak Kürt halkı üzerinde terör kurulmuş, 1950 yılı itibarıyla kuzeybatısında kurulmuş bu halkın çoğu ulusal demokratik hakları çiğnenmiş, hukuki hakları, ülkenin

üçte birinde çoğunluğu oluşturan Kürt halkının yanısıra, Laz, Çerkez, Gürcü, Arap gibi diğer azınlık halklara da uygulanmıştır" (ÖY, sayı 23, s.6)

"Cumhuriyet döneminde Türkiye Kürdistan'ın bir kaç kez alt-üst oldu. Her ayakkala onbinlerce insanın kurumu ve sığınyuyla bastırıldı. Şoven burjuvazi 1940'lara kadar burada sürekli yaşadı. Bütün bunlar bölgenin ekonomik hayatını daha da yıktıya götürdü. Oraya hizmet götürmedi, bölgenin kalkınması için çaba harcamadı. Terine bölgelerin diğer politikayınlarını sömürmeye yöndük bir ekonomi politikası izlendi. Başta burjuvazi devletin tüm olanaklarıyla pazarlandı. Her gün karşı izlenen baskı ve sömürü politikası Kürdistan'ın durumunu daha da kötüleştirdi. Benzer bir uygulama ve gelişme İran ve Irak'ta meydana geldi. Her üç ülkede de kapitalizm gelişirken Kürdistan'da feodal yapı kendini korudu; Kürdistan'ın her parçasıyla ülkenin geriye kalan bölümü arasındaki uçurum daha da büyüdü..." (age, s.7).

Evet, ÖY'nun bu tespitlerine katılmamak mümkün değil. Ancak bütün bu anlattıkları üzerinde tam bir yama gibi duran şu sözlerle ne demek?

"(...) ve bu durum (yukarıda anlatılanlar-ÖY) Kürdistan'ın bu ülkelerde, emperyalizmin yanısıra, egemen ulus burjuvazilerinin de sömürgeci durumuna getirdi" (age).

ÖY'na göre Türkiye, Kürdistan'ın içte böyle sömürgeleştirilmiştir. ÖY'nun sömürgeçlikten anladığı şey işte "bu durum"dur. Yani -tartışılabilir bir gerçek olan- Kürdistan baskı altında tutulması, Kürdistan'ın sömürülmesi, yani "bu durum", Kürdistan'ın "sömürge" olmasının kanıtıdır.

Evet, ÖY "bu durum"a bakarak; Türkiye'nin neden sömürgeci olduğunu, "sömürge"ye benzeren Kürdistan'a bakarak açıklıyor. Örneğin, "sömürgeci Türk burjuvazisinin" hangi tarihsel gelişim sonucu ve ne tür bir yapısal sorunumu karşılamak amacıyla sömürgeçliğe başvurduğu onu hiç ilgilendirmiyor. Türk burjuvazisi, sömürgeci olduğu için sömürgeci olmuştur? Ve burjuvazi olduğu için de kapitalist sömürgeci olmuştur! ÖY'nun bütün "teorik" (ve "tarihsel") izahı bundan ibarettir. Söylediklerinin özü budur. Kürdistan'ın bir "sömürge" olduğu kanıtlandıktan(!) sonra, elbette, Türkiye'de bir "sömürgeci" olarak, Kürdistan'ın ucuz işçileri temin edecekleri; bedava hammaddede de alacakları; Kürdistan: "da oluşan sermaye de düzenli bir biçimde Batı'ya akacaktır, Türkiye, Kürdistan'ın bir pazar olarak kullanacak, hatta Kürdistan'ın meta "ihraç" edecekleri ve ÖY'da bu durum"a sömürgeçlik diyecekleri! Türkiye-Kürdistan ilişkisinin somut tarihsel sonuçlarına bakıldığında, aklı başında (yani) Marksizmden nasibini bir parça alsın) bir küme, Türk devletinin Kürdistan'ın, kendi kapitalizminin sorunlarını çözmek için işgal etmişliği ıleri sitemez. Çünkü bu işgal sırasında Türkiye'de zaten kapitalizm egemen değildi!

"Kurtuluş Savaşı", emperyalistlerin tahakkümünden kurtulmanın bir çabası olarak gündeme gelmiş, fakat burjuva çözümlü ile sınırlı kaldığından emperyalist sisteme bağlar koparılamamıştır. Kurulan Türkiye Cumhuriyeti içindeki "ulusal pazar"da aslında Türk burjuvazisinin kendi (bağımsız) iç pazarı olamamıştır. Emperyalizmden bağlarını koparamayan bu devletin sınırları içindeki pazar, emperyalizmin kendi iç pazarının "bir eksi, bir uzantısı" olma işlevini sürdürmüştür (Bak. P.Baran, Büyümenin Ekonomi Politigi, s. 333 vd.). Bu noktada "sömürgeçlik teorisyenleri" tarafından öne sürülen en ilginç(!) iddia, böyle bir bitünlük içinde, Türk burjuvazisinin Kürdistan'a meta "ihraç" etmesidir. Türkiye uluslararası iş bölümü bakımından emperyalist metropollere bağışlı bir ülkedir. Bu bağışlı ülkenin de sömürgeci bir metropol olabileceğini söylemek emperyalizmi ve sömürgeçliği hiç anlamamak demektir. Sömürgeçlik, kapitalizmin iç dinamikleriyle geliştiği belirli ülkelerde (ki parmakla sayılacak kadar azdır bunlar) gündeme gelen bir olgudur. Türkiye'de ise kapitalizm esas olarak kendi iç dinamikleriyle gelişmemiştir. Emperyalizm döneminde, emperyalizm tarafından geliştirilen bir kapitalizme sahip olan Türkiye'nin, sömürgeçlik siyasetine sahip olabileceğini söylemek ancak onu emperyalist sistemin dışında tutmakla mümkündür. Kendi sorunlarını iç dinamikleriyle çözümlen bulabilen, kendi başına gelişim çığışının söz konusu olduğu varlığını bir ülke olarak görmekle mümkündür.

Görüldüğü gibi, Türkiye ile Kürdistan arasındaki ilişkiyi "sömürgeçlik" bağlamında ele almak, ancak Marksist teoriden vaz geçerek ve saçmalamaya geçerek mümkün olmaktadır. Halbuki bu ilişkiyi açıklamak için böyle zorlamalara ne gerek var? Kürt milliyetlerinin mahiyeti apaçık ortada durmaktadır. Kürt ulusunun milli baskı altında tutulması, şoven bir devletin işgal, ihlak politikasının sonucu gerçekleşmiştir. Kürdistan'ın Türkiye parçasının ekonomik ihaki, buradaki ulusal direnişlerin (tamamen bastırılan) siyasi ihakinin (tamamen gerçekleştirilmesi) Türkiye'de emperyalizme bağlı bir kapitalizmin hızla geliştiğini ve ancak 1950'ler mümkün olabiliş. Emperyalizmin 3. bunalım döneminde, Türkiye'de hızla geliştirilen kapitalizm, Kürdistan'daki feodal yapıyı da parçalamaya yönelmiş ve kendine bağışlı yarı-feodal bir yapı oluşturmuştur. Bu ülkede de sömürgeçlik aramak yanlış olur. Mevcut ilişki, emperyalizme bağışlı bir ülke olan Türkiye'de kapitalizmin ülkenin başka yerlerinde olduğu gibi Kürt ulusu bakımından da yukarıdan aşağıya geliştirilmesinden başka birşey değildir. Kuşkusuz, burada farklı olan, bu "gelişimin" milli zulüm koşullarında söz konusu olmasındır.

la geliştirilen kapitalizm, Kürdistan'daki feodal yapıyı da parçalamaya yönelmiş ve kendine bağışlı yarı-feodal bir yapı oluşturmuştur. Bu ülkede de sömürgeçlik aramak yanlış olur. Mevcut ilişki, emperyalizme bağışlı bir ülke olan Türkiye'de kapitalizmin ülkenin başka yerlerinde olduğu gibi Kürt ulusu bakımından da yukarıdan aşağıya geliştirilmesinden başka birşey değildir. Kuşkusuz, burada farklı olan, bu "gelişimin" milli zulüm koşullarında söz konusu olmasındır.

Burada, "sömürgeçlik teorisyenleri", Türkiye'nin sahip olduğu bir "görünümlü" ele almaktadır. Belki de eski tip bir çok-uluslu devlet olan Türkiye'de ezen ulus-uzlen ulus ilişkilerinin, örneğin yine eski tip bir çok-uluslu devlet olan Çarlık Rusyası'nda olduğu gibi, sömürgeci-sömürge ilişkisi bağlamında ele alınabileceğini düşünmektedirler. Yukarıda, Çarlık Rusyası ile Osmanlı Devletinin (ve Türkiye'nin) eski tip çok-uluslu devlet olmalarına rağmen, tarihsel gelişimindeki farklılığa işaret etmiş, birinci-dünya sermaye birikiminin söz konusu olmasına rağmen ilkinin bir siyasetin ta başında yarı-sömürge bir konuma dönüştüğünü belirtmiş. Şimdi burada sunu da hatırlatalımız ki, çok-uluslu Türkiye devletine Osmanlılardan kalan "tarihsel miras" sömürgeçlik değil fakat yarı-sömürge statüsü olmuştur. Böyle bir tarihsel gelişim içinden çıkan ve emperyalizmin ile bağlarını koparamayan Türk burjuvazisinin emperyalizmden bağışsız bir pazar sorunu, hele hele böyle bir sorunu "sömürgeçlik" yöntemi ile çözmeye çabası (tarihsel olarak) ortadan kalkmıştır. Türkiye'de egemen olan kapitalizm milli bir kapitalizm değildir. Mevcut kapitalizmin emperyalizme bağışlı olması ve çarpık bir gelişme göstermesi nedeniyle buna (emperyalizmin içselliği, emperyalist devletlerin pazarının bir eksi bir uzantısı olması anlamında) "emperyalist üretim ilişkileri" demek mümkündür. İşte bu durum, kanımızca, "sömürgeçlik teorisyenleri"nin kafasını karıştıran bir "görünümlü" yaratmaktadır. Bir bu konuyu "Türkiye'de Kürt Meselesi..." yazmamızda tartışmıştık. Şöyle diyorduk:

"Emperyalizmin yeni sömürgeci ilişkileri, Türkiye gibi geri bıraktınlığı bir ulusun milli bağışsızlığına da kısken ki koymasız *doğrusu*nda, oligarşinin kendi devletindeki ezilen ulus, milli baskı uygulamaları, oligarşiye bu konuda yeni bir "görünümlü" kazandırdı. (İşte bu "görünümlü" kimi akli evellerce "sömürgeçlik" diye yorumlanabiliyor. Besselli ki aslında sömürgeci olan emperyalizmdir. Emperyalizm, sermaye ihraç vb. yollarla *bir bütün olarak* ülke ekonomisinin gelişimini kendine bağışlı kılmıştır. Siyasi bağışsızlığına da hiç değinmiş, bu sözde başgüçsüzlüğü, yani devlet egemenliğinin dahil işlevlerini kendine göre yönlendirdiği bir yeni-sömürgeci sahiptir. Bu bağlamda, oligarşinin milli baskı altında tuttuğu ezilen kürt ulusu da, emperyalizmin yeni-sömürgeçlik uygulamasıyla karşı karşıyadır" (Devrimci Yol, sayı 9).

TÜRK ve KÜRT HALKININ ORTAK-ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

Bu bölümde ÖY ve özellikle de KSD ile hesaplaşmamız bir bakıma "bitmiş" sayılabilir. Çünkü KSD ortaya koyduğu "sömürge" tespitinden hareketle Kürt emekçilerinin ayrı örgütlenmesi gerektirdiği gibi bir fikri savunmamaktadır. KSD'nin bu konuda önerisi ortak örgütlenmedir. Geçmiş ÖY'nun bu konuda kesin bir tavır yok ama, "çok ulusal bir ülkede, en istenir olanın, değişik ulusal işçilerin örgütsel birliği, yani tek örgüt olduğu, ancak bunun doğru ülkeler ve devrimci bir program üzerinde olabileceğini" söylüyor (bak. ÖY, sayı 30, s.35) hiç olmazsa "sömürge" tespitinden hareketle ayrı örgütlenmeyi mutlaklaştırarak "Kürt Solu"nın diğer kesimlerinden farklı düşüncesini ortaya koyuyor. Bu arada, "Polonya örneği"ni kanıt göstererek "çok ulusal ülkelerde, kimi şartlarda bazı ulusların işçilerinin ayrı örgütlenmesinin söz konusu olabileceği"ni de öne sürmektedirler ki kalmıyor. "Birlikli" (...) her zaman tek örgüt değildir" diyerek tavırlı (burada, ÖY'nun bu kararlılığı ile başbaşa bırakmış. Yalnız sunu da belirtelim ki, ÖY, Polonya Sosyal Demokratların neden ayrı örgütlenmişliği kavrıyamadılar. Aynı örgütlenmelerinin ideolojik bir nedeni vardı. Rosa Luxemburg ve arkadaşları, Lenin'in önderliğindeki RSDİP'nin milli mesele programına katılmıyorlardı ve milli mesele konusunda "sol" sektör bir tutumu savunuyorlardı. -Bak. UKTH, özellikle s. 236.)

Bu bölümde, Kürt halkının Türk halkından ayrı olarak örgütlenmesine gerekçe olarak "Kürdistan'ın sömürge ve uluslararası bir sömürge olması" şeklindeki iddia üzerinde duracağız. (Konuyu tartışmamak için, uluslararası sömürge ve örgütlenme ilişkisini ayrıca ele almayaacağız. Bu konuda söylenmesi gerekenler, Devrimci Yol, 10. sayıdaki "Türkiye'de Kürt Meselesi..." yazısının 5 no'lu dipnotunda kısaca yer aldığı hatırlanarak yazılmamalı) Rızgarı derisi bu anlayışın "tipik" bir temsilidir. Rızgarı ÖY'nin derisinin son üç şoven siyasetine karışıklı bir ezimin üzerine sömürdüğü "bir polemik yazısında, "Kürdistan'ın uluslararası sömürge karakteri"

terim!" gerekçe göstererek (Türk ve Kürt işçileri arasında) "örgütsel birliği" karşı çıkmaktadır. Bu konuda Rızgarı şöyle diyor: "Mücadelede birlik ile örgütsel birlik özdeş değildir. Aynı ulusal işçilerin örgütsel birliği olmadan mücadelede birlik sağlanabilir, sağlanabilir ve sağlanacaktır. Mücadelede birlik Leninizmin ittifak ilkelerinin çerçevesi içinde gerçekleştirilecektir" (Rızgarı, Özel Ek 2, s.22).

Görüldüğü gibi Rızgarı ne düşündüğünü açıkça söylüyor! (Ama her konuda değil, sadece bu konuda; ama iyi söylemiyor çok kötü söylüyor!) *Belirli bir devlet içinde*, aynı ulusal işçilerin örgütsel birliği olmadan mücadelede birlik sağlanabilir!

Aynı ulusal işçilerin, örgütsel birlik (proletarya partisi anlamında) olmadan mücadelede birliktir elbette sağlanabilir. Ama bu ayrı siyasi çerçevelerdeki (ayrı devletlerdeki) aynı uluslar için doğru bir önerme olur (Örneğin, Yunanistan'daki ve Türkiye'deki işçiler bakımından). İkincisi, yeni tip çok ulusal devletlerdeki (emperyalist devletlerdeki) sömürgeci ulusların ve sömürge, yarı sömürge, bağışlı ulusların işçileri bakımından doğru bir önerme olur (Örneğin, ABD ve Türkiye bakımından). Çünkü siyasi hedefler farklıdır, ittifaklar farklıdır, devrim programları farklıdır vb. Böyle durumlarda elbette ayrı örgütlenme kaçınılmaz, mücadelede birlik ise vazgeçilmez bir ilkedir.

Ama belirli bir devlette, aynı devlet sınırları içinde yer aldıkları müddetçe farklı milliyetlerden işçilerin örgütlenme ilişkisi ne olacaktır? Leninizmin buna cevabı katı ve kesindir: Tüm milliyetlerden işçilerin örgütsel birliği, tek örgüt! Rızgarı (ve diğerleri) işte bu konuda Leninizmi değil, (işçilerin milliyet esasına göre örgütlenmesi anlamında) "Fraksiyelik"i savunmaktadır. Aynı devlet içindeki işçileri farklı milliyetlerden olduğu için örgütsel birlik ilkesi ile değil de "ittifak ilkesi" ışığında ele almak Leninizmin özünü aykırıyor. Böyle saçma birşey Leninizme maledilemez. Bir devlet içinde "ittifak", farklı milliyetler arasında olur; bir sınıflar farklı milliyetler mensup kesimler arasında değil! Rızgarı bu anlayışıyla işçiler arasında ki sömürme mücadelesini birliğini, (Leninizmi değil) "Fraksiyelik"ten ittifak ilkeleri çerçevesinde gerçekleştirileceğini(!) savunmaktadır.

Ama bu denli basit ülkeleri kavramasını Rızgarı'den beklemek aşırı iyimserlik sayılabilir. (Rızgarı'nın diğer komradları, pardon Kürt milli meselesi konusunda diğer yönlendirdiği kafa karşılığı da böyle bir iyimserliğine ölmeye engel olmaktadır.) Kucacaz, böyle hiddetli bir şekilde Kürt işçilerinin ayrı örgütlenmesini "sağlanabileceğini", "sağlanacağı", "sağlanması gerektiğini" savunarak Rızgarı'nın bu inancı Leninizme maledilemez. Böyle bir inancı, yalnızca, Kürt emekçilerinin AYRI tutmak konusundaki "batıl" bir inanç diye kabul etmek mümkündür...

"Sömürgeçlik" safasaltarıyla hesaplaşmayı yurdarda bitirmiştiğimiz Şimdi, bu eleştirilerimiz ışığında Kürt halkının örgütlenmesi ve mücadelesi konusunda ele alabiliriz. Aynı örgütlenmeyi ve ayrı mücadeleyi (Kürdistan için ayrı devrimci) savunma görüşlerini kavrayamadıkları noktalar şöyle özetlenebilir:

- Belirli bir devlet içinde işçilerin ve diğer emekçilerin Leninist örgütlenme ilişkisini, milliyet esasına göre değil sınıf esasına göre olduğunu kavrayamıyorlar;
- Eski tip çok ulusal devletler ile yeni tip çok ulusal devletler arasındaki tarihsel farkı görmüyorlar;
- Günümüzde, ezen ulus devrimleri ile ezilen ulus devrimleri arasındaki kesin ayrımı, emperyalist sömürgeci ülkeler (yeni tip çok ulusal devletler) ile sömürge, yarı sömürge, bağışlı ülkeler devrimleri bakımından geçerli olduğunu kavrayamıyorlar;
- Bu bağlamda, sömürgeci devrim emperyalist güçlere karşı gündeme geldiğini görmüyorlar.
- Milli mesele ile sömürgeci meselesinin kaynaşmasını, milli meselesinin kalıcı çözümlenmesi emperyalist sisteme bağlar kesilmediği mümkün olmadığı anlamına geldiğini kavrayamıyorlar;
- Emperyalizme bağışlı bir eksi tip çok ulusal devlet olan Türkiye'nin ayırıcı özelliklerini görmüyorlar;
- Türk ve Kürt halklarının emperyalizm tarafından ezilen halklar olduğunu ve özel olarak Kürt milli meselesinin çözümünü Türkiye halklarının emperyalizmden kurtulmuş mücadelede yaptığını görmüyorlar.
- Marksizm Leninizmi kavrayamıyorlar!

İşte, bu noktaların kavranması, Kürt ve Türk halklarının ortak-örgütlü mücadelesinin kavranmasına da ışık tutacaktır.

EMPERYALİZM (2)

EMPERYALİSTLER ARASI SAVAŞ SORUNU ÜZERİNE TARTIŞMALAR

Leninist emperyalizm teorisinin nasıl ele alınması gerektiğini ve bu teori ile leninist kesintisiz devrim teorisinin ilişkisini, geçen yazımızda incelemeye çalışmıştık. Kapitalizmin 1900'lere gelirken içine girdiği nispi durgunluk ve nispi rahat koşullarında, marksizmi revizyona tabi tutarak ortodoks bir görünüm altında onun bütün devrimci özünü yok eden revizyonist eğilimleri (2. Enternasyonal oportünistlerine) karşı, somut şartların somut tahlili yapılarak kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmi ve emperyalizm döneminin ilişkisi ve ilişkilerini doğru olarak inceleyerek açığa çıkararak Lenin kesintisiz devrim teorisini ortaya koymuştu. Lenin'in emperyalizm teorisini ve buna bağlı olarak Leninist devrim teorisinin tüm temel tezleri bugün için de tümüyle geçerliliğini sürdürmektedir. Emperyalizm döneminde kapitalizmin kesin kanunu olan eşitsiz gelişim yasasının sonucu olarak tek ülkede devrimin olabileceği; bir ülkede devrimin olabilmesi için proletaryanın partisinin önderliğinin zorunlu olduğu; ayrıca o ülkede 1. Milli krizinin varlığının 2. Kitlelerin bilinçli ve örgütlü olarak savaşa katılmasının ve mevcut devlet cihazının aşadığı yukarıya doğru parçalanmasının zorunlu olduğu; proletaryanın ideolojik, politik ve ekonomik-demokratik cephelede; üç cephelede birden mücadele etmesi gerekliliği ve devrimin, siyasi iktidarın ele geçirilmesinden sonra da, küllür ihtilali olarak sınıflı toplumlara karşı gelişmeler ortadan kalkıncaya kadar devam edeceği gibi temel tespitleri içeren Leninizmin tüm evrensel tezleri bugün için de tümüyle geçerlidir ve bu tezlerden herhangi birinin geçersizliğini ileri sürülmesi (sağ ya da "sol") revizyonizmdir; marksizmin inkarıdır. Lenin'in emperyalizm teorisinin doğruluğu tarihsel gelişim tarafından da somut olarak kanıtlanmıştır.

Emperyalizmin 20. yüzyılın başlarında girdiği genel bunalım giderek derinleşmekte, dünya emperyalist sistemi, tek tek ülkelerde gerçekleşen proleter devrimlerinin ve ulusal kurtuluş savaşlarının zaferleriyle nihai sonuna doğru giderek artan bir hızla ilerlemektedir.

Emperyalizmin bunalımının bu doğrultuda derinleşmesi devrimci mücadele açısından yeni sorunları da ortaya çıkmasına yol açmaktadır.

Leninist devrim teorisinin doğru bir şekilde uygulanabilmesi ve devrimci mücadeleden başarıya ulaşabilmesi için ortaya çıkan bu yeni sorunlara leninist emperyalizm teorisinin ışığında doğru çözümlerin bulunması da zorunludur. Aksi, somut şartların somut analizi ilkesini bir yana bırakarak, Leninist teoriyi donmuş bir kâğıt yığını, bir dogma haline çevirmek tüm devrimci içeriğini yoketmek demektir. Lenin'in emperyalizm teorisini ezberlemek ve papazın gibi tekrarlayıp durmak devrim yapmak için yeterli değildir. Devrim mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi bu teoriyi somut olarak uygulayabilmeye, mevcut ilişki ve ilişkileri bu teorisin ışığında çözümlenebilmeye, somut gelişmelerin ortaya attığı yeni sorunları doğru olarak cevaplayabilmeye bağlıdır. Bir emperyalizm tahliline sahip olmak dünya çapındaki ilişki ve ilişkilerin somut olarak çözümlenmesi ve emperyalizmin bunalımının derinleşmesinin ortaya çıkardığı yeni gelişmeleri ve bunlara bağlı sorunların çözümlenmesi demektir. Bunu yapmaksızın, somut bir dünya değerlendirmesine, bir emperyalizm tahliline sahip olmaksızın devrimci bir teoriye sahip olmak ve devrim yapmak olanaksızdır. Zira, "...Sadece belli bir toplumun istisnasız bütün sınıflar arasındaki ilişkilerin tümünün nesnel bir değerlendirilmesi ve dolayısıyla o toplumun eriştiği nesnel gelişme düzeyinin ve o toplumun diğer toplumlarla olan ilişkilerinin değerlendirilmesi öncelikle doğru taktikleri için bir temel olabilir" (Lenin, Marksizm Üzerine, s. 48).

Soruna ülkemiz açısından (ve ülkemiz gibi emperyalizme bağımlı ülkeler açısından) baktığımızda ise, ülkemizin "nesnel gelişim düzeyini" ve ülkemizdeki egemen sınıfların özelliklerini vb. emperyalist sistemin içinde bulunduğu nesnel gelişmeleri kavramaksızın doğru olarak çözümlenemeyen olanaksız olduğunu çok daha net olarak görebiliriz.

Buna karşılık bu konudaki tartışmalar konusunda "bizim emperyalizm tahlilimiz Lenin'in Emperyalizm kitabıdır" diyerek bugünün sorunlarının karşısına Lenin'in kitabını koymaya çalışan ilkesiz eklektizmin teorisizliği ve güncelliği ise ülkemizde çok sık rastlanan bir olgudur.

II

Kapitalizmin tekelci döneme (emperyalizm) geçmesiyle ortaya çıkan somut sorunların çözümlenmesiyle ulaşılan Leninist kesintisiz devrim teorisini, Ekim Devrimiyle doğruluğu kanıtlanmış, bizzat Lenin ve Stalin tarafından derinleştirildikten sonra, Mao tarafından geliştirilen milli-demokratik devrim teorisine sömürge-yarı sömürge ülkeler devrimlerine yol göstermiştir. Milli demokratik devrim teorisini, emperyalizmin buhranının derinleşmesi ve dünya devriminin ağırlığının doğuya doğru kaymasının bir sonucu olarak gelişen şartlara uygun olarak leninist kesintisiz devrim teorisinin derinleştirilmesiyle ortaya çıkmıştır. Çin ve Vietnam halklarının kurtuluş savaşları bu teoriyi doğrulayıp zenginleştiren zaferlerle sonuçlanmıştır.

Emperyalizmin bunalımının ikinci dünya savaşı sonrasında kazandığı boyutlar ve emperyalist güçlerle sosyalist ülkeler ve diğer sömürge yarı sömürge ülkeler arasındaki ilişki ve ilişkilerinin ortaya çıkan değişimler, Leninist kesintisiz devrim teorisinin ve milli demokratik devrim teorisinin derinleşerek geçerliliğini sürdürmesini ortadan kaldırmamıştır.

Bu dönemde, sermaye birikiminin ulaştığı seviyeye bağlı olarak, yarı sömürge ülkeler açısından kapitalizmin yukarıdan aşağıya, emperyalizmin bir uzantısı şeklinde eski dönemlerle kıyaslanamayacak şekilde gelişmesine ve emperyalizmin işgalinin biçiminin değişmesine yol açan gelişmeler ortaya çıkmıştır. Bu gelişmelerin sonucu olarak, bu gibi yarı sömürge ülkelerde bir yandan eski yarı sömürge-yarı feodal ülkelerle olan farklılıkların saptanması gerekliliği doğmuştur. Buna karşılık bu gelişmeler bu gibi yarı sömürge ülkelerde başlıca kapitalist ülkelerdeki gibi bir süreç ortaya çıktığını ileri süren görüşlere de yol açmıştır. M.Çayan Leninist emperyalizm teorisinin ışığında bu gelişmeleri doğru bir şekilde çözümlenmiş ve emperyalizmin 3. bunalım dönemi de denilen bu dönemin ayırıcı özelliklerini tespit ederek bu tespitler ışığında genel olarak yarı sömürge ülkeler ve özel olarak ülkemiz devriminin sorunlarını çözümlenerek leninist kesintisiz devrim teorisinin geçerliliğini sürdürdüğünü ortaya koymuştur.

Emperyalizmin içinde bulunduğumuz koşullardaki somut bir analizi sonucu ortaya çıkarılan bu devrimci görüşler gerek ÇKP yanlısı gerek SBKP yanlısı revizyonist akımlar ve onların her türden eklektikleri tarafından çürütülmeye çalışılmıştır. Leninist tezlerin karşısına gerek ileri demokrasi gibi burjuva yutturmacalarını geçirmeye çalışanlar (TKP'iler, TIP'iler, vb.) gerekse (Rus tehlükemesine karşı bütün Türklere bir otlak yapmaya çalışan) PDA'cılar ve onların kuyruklu bir devrimci tespitlere olanca güçleriyle saldırmışlardır.

Oportünizmin bu saldırılarını ve tahfifatları karşısında devrimci tahlillerin doğru ve tutarlı bir şekilde savunulması gereklidir. Bu bağlam içerisinde, oportünistlerin tahfifatlarına ilişkin bazı konular ele almayı

geçmeden önce bir noktayı vurgulamak özellikle gereklidir. Oportünistler saldırılarını özellikle çarpıtmalara dayandırmaktadırlar. Bu suretle doğru fikirleri savunulamayacak kadar ifrata vardırarak şekilde kabalılaştırarak ortaya koymaktadırlar. Bu durumda bu fikirler ve tahliller, tabiiyle tüm devrimci içeriklerinden boşaltılmış olmaktadır. Buna karşılık devrimci saflarda görüşlerimizi savunma amacıyla hareket ederken düşülen hatalar çoğu kez oportünistlerin sahtekarlıklarına yardımcı olmaktadır. Bu tür hataların çoğunlukla ŞEMATİZM'den kaynaklandığını özellikle işaretlemek gerekir. Marksist teorisinin yeterince kavranılmamasının, marksist bilgi teorisinin özümlememesinin bir sonucu olarak teorik sorunların genellikle şematik bir anlayışla ele alındığı görülmektedir. Kavramlar, formülasyonlar ve soyutlamalar mekanikleştirilmekte ve dondurularak kalıplaştırılmakta, bunun sonucu olarak teorisinin bütün derinliği ve canlılığı tamamen yok olmaktadır. Lenin Marksizmin ezbercilikle öğrenilemeyeceğini söylerken kesinlikle haklıydı. Bu hastalık ülkemiz solu açısından yaygın bir şeydir. Bu sorun, teorik seviyenin düşük olması sonucu, bir de çarpıtma temelindeki oportünistlerin saldırılarına karşı reaksiyoner bir savunma gayretinin de etkisiyle teorik tahlillerde kullanılan formüllerin, soyutlamaların mekanikleştirilmesi kavramların fetişleştirilmesi ve kategorikleştirme şeklinde sık sık ortaya çıkmaktadır. Teorik eğitim çalışmalarında özellikle gözönünde bulundurulması gereken bir nokta budur. Kavramlar, soyutlamalar, formülasyonlar, üzerinde yükletildikleri teorik tahlillerden asla koparılmamalıdır (Bu konudaki eğitim çalışmalarında KSD iyi bir eğitici örnektir. Hiç bir konu asla KGD'eler gibi ele alınmamalıdır. Bu doğruyu öğrenmenin yansımasıdır!).

Bu konudaki hatalı kavrayışlarımız, emperyalizm tahlillerinde çok sık olarak görülür. Mahir Çayan emperyalizmin ikinci dünya savaşı sonrasında, özellikle 1950'ler sonrasında ortaya çıkan gelişmeleri çözümlenmiş, 3. bunalım dönemi de denilen bu dönemde emperyalistler arası bir paylaşım savaşının çıkma durumunun ortadan kalktığını, emperyalist işgalin biçiminin değiştiğini ortaya koyarak bu değişimleri Leninist kesintisiz devrim teorisinin ışığında sonuçları incelemiştir. Bu incelemelerde ortaya konulan tahliller ve formülasyonların, hatalı bir şekilde ele alınmasıyla genel ve soyut bir "bunalım dönemleri sorunu'nun ortaya atılması, hemen hemen her şeyin bunalım dönemlerine göre tasnif edilmesine çalışılması, sıkça karşıladığımız (ya da içine sıkça düştüğümüz) bir eğilimdir. Bu kategorikleştirme ve şematize etme eğilimi sonucu olarak bunalım dönemlerinin (genel olarak) birbirlerinden ayrılan temel kısıtları neler olduğunu "bulmaya" yönelen gayretlerle konunun devrimci bir çözümlenmesinde tüm özlü noktaların ortadan kaldırıldığını hatırlatmak gerekir. Bunalım dönemlerine göre sermayenin üreten olan veya olmayan alanlara yönelmesi, sermayenin bileşiminin değişimine göre bunalım dönemleri şemaları oluşturulması, gelişmelerin 1., 2. ve 3. bunalım dönemlerine göre tasnif edilmesi ve ilah... Bu ve benzeri zorlamalar sonucu, oportünistlerin çarpıtmalarına olanak tanıyan hataların içine düşmemiz devrimci tahlillerin bulunklaşarak anlamını yitirmesi mümkün olmaktadır. TİB'in bazı yayınlarında bu konuda çok sayıda örnek bulmak mümkündür. Biz, bu ve benzeri konulardaki hatalarımızı düzeltmeyi canlı bir eğitim unsuru haline dönüştürmesini bilmeliyiz.

Soyutlamalar ve şemaların konunun ilk öğrenilmesinde belirli bir kolaylık sağladığı söylemek mümkündür. Ama unutmamalıdır ki, her soyutlama ve kategorikleştirme hayatın girilmesinden bir uzaklaşmadır. Teorisin hayatın koparak kalıplaşması istenmiyorsa, şematizmden kesinlikle kaçınılmalıdır.

M. Çayan 1950'ler sonrasında ortaya çıkan gelişmelerin bir sonucu olarak emperyalistler arası bir yeniden paylaşım savaşının bir dünya savaşı biçiminde ortaya çıkma olasılığının ortadan kalktığını belirtmiştir. Bu suretle bir dünya savaşı sorununu gündeme getirerek ÇKP ve SBKP revizyonistlerin devrimden vazgeçme şeklinde bir tutum takınmalarına neden olan bu sorun konusunda kesin ve devrimci bir tavır almıştır.

Oportünistlerin saldırı ve çarpıtmalarına neden olan konulardan bir tanesi de bu nedenle bu konudur. Bu saldırılarda çoğunlukla emperyalistlerin bütünleştiğini, eşitsiz gelişim yasasının işlediğini yitirdiğini bu yüzden emperyalistler arası bir paylaşım çıkamayacağını söylediğimiz ileri sürülerek görüşlerimizi sahtekare çarpıtılmaktadır.

"...Üçüncü bunalım dönemi denilen bu yeni çağda emperyalistler bütünleşmişlerdir ve artık emperyalist savaşlar kaçınılmaz olmaktan çıkmıştır" (Aydınlık, s.81, s.4). Yine ilke dergisinin "sol sapma" eleştirisinde bizim görüşlerimizi eleştirme adına şöyle denilmektedir: "...Emperyalizm hızlı bir bütünleşme içindedir. Bu yüzden emperyalistler arası bir savaş mümkün değildir. Şimdiye kadarki devrimler hep emperyalist savaşlardan sonra olduğu için artık savaş olamayacağına göre eski gibi tek tek ülkelerde devrim olması imkansızdır" (İlke, s. 16).

PDA ve İlke, gördüğü gibi eleştiri değil sahtekarlık yapıyorlar. Devrimci fikirleri "çürütme" ve reddetme amacıyla, açıkçası sahtekarlığa başvurmadan çekinmiyorlar. Bu tutum oportünizmin, revizyonizmin bir karakteristiğidir. Ama eklemek gerekir ki bu konudaki çabalara verilebilecek tek örnek bu ikisi değildir. Hatırlardadır ki, kime hizmet ettikleri "meşuk" olan bazı şaşkınlarda bu gibi sakat görüşleri devrimci harekete maletmek için az çaba harcanmamıştır ve ortaya T.D.A.S. diye bir saçmalık atarak kafaları bulandırmaya çalışmışlardır.

DEVRİMCI HAREKETİN TEK ÜLKEDEN DEVRİM, EŞİTSİZ GELİŞİM YASASI VE ENTEGRASYON GİBİ KONULARDAKİ GÖRÜŞLERİ SON DERECE AÇIKTIR.

EMPERYALİSTLER ARASI PAYLAŞIM SAVAŞI EMPERYALİZMİN ÖZÜ MÜ DÜR?

Mahir Çayan'ın III. bunalım döneminde "emperyalistler arası rekabetin (uzlaşmaz ilişkilerin) emperyalistler arası yeniden paylaşım savaşına yol açması imkanı ortadan kalkmıştır" görüşü, özellikle, ÇKP yanlısı revizyonistler tarafından "eleştirilmektedir". Bu "eleştiriler" in sahipleri Mahir Çayan'ın emperyalizm çözümlenmesinin "emperyalizmin özünü değiştirdiğini" ileri sürdüğünü iddia ederler. Ve emperyalizmin özünün insanlık savaş olduğunu ve emperyalistler arasındaki ilişkilerin mutlaka emperyalistler arası dünya savaşına neden olacağını savunurlar. Lenin, emperyalizmin özünün çözümlenmesinde ve kavranmasında bu türden biçime ilişkin özellikleri ön plana çıkartılarak "sofizm"le suçlanmaktadır. Lenin'den uzun bir alıntıyla sorunu nasıl koyduğunu gösterelim.

"...savaşın biçimleri değişebilir, nitelik özel ve geçici nedenlere bağlı olarak değişmektedir de; ama savaşın özü, onun sımsıkı içeriği, sınıflar var oldukça değişmez. Günümüzdeki ekonomik savaşın (dünyanın paylaşılması) içeriğinin gizlenmesi ve bu savaşın bütün ve bütünü noktasına dikkatin çekilmesi, teorik gelişmelerle Kautsky'nin dediği sonunda katıldığı (bu konuya ilerde değineceğiz) Alman burjuvazisinin çıkarına olmaktadır elbet. Kautsky'nin yarıldığı nokta da burasıdır

zaten Kuşkusuz, yalnız Alman burjuvazisi değil, bütün burjuvazi söz konusudur burada. Kapitalistler dünyayı paylaşıyorlarsa, bunu, kendilerinde bulunan bاین duygulardan ötürü değil, ulaştıkları yoğunlaşma düzeyi, kar sağlamak için kendilerini bu yola baş vurma zorunda bırakıldığını yapıyorlar. Ve dünyayı, mevcut "sermayelerin", "güçleri" oranında paylaşıyorlar, çünkü kapitalizmin ve meta üretimi sisteminin var olduğu bir ortamda daha başka bir paylaşma biçimi söz konusu olamaz. Şu da var ki, ekonomik ve siyasal gelişmeye göre, güçler de değişmektedir. Olayların ardındaki gerçeği kavrayabilmek için, güçler arasındaki ilişkilerin değişmesi ile hangi sorunların değişmiş olduğunu bilmek gerekir. Bu değişikliklerin *salt* ekonomik mi, yoksa ekonomik-olmayan (örneğin askeri) bir nitelik mi taşıdığı sorunu, kapitalizmin şu içinde bulunduğumuz çağına ilişkin hiç bir temel kanunı, değiştiremeyecek ikinci bir sorundur. Kapitalist gruplar arasındaki savaşın *içerisi* sorunu yerine, bunların (bugün için barışçı, yarın için barışçı olmayacak, öbürün için gene barışçı olmayacak) biçimleri sorununu koymak, bir bilgiç (sofist) gibi hareket etmekten başka bir şey değildir" (Lenin, Emperyalizm, s. 90-91).

Bugün emperyalistler, aralarındaki güç dengesinin değişmesine bağlı olarak, 3.yeniden paylaşım savaşı dışı yöntemlerle "yeniden paylaşım"la girmektedirler. Savaş bu paylaşımın tek biçimi değildir. Örneğin ABD dolarının devalué edilmesinde kapitalist ekonomide devaluasyon ortaya çıkartan nedenler gözönünde bulundurulursa) bir yeniden paylaşımın sonucudur. Benzeri bir durum Alman markının emperyalist ülkelerin sorunlarını "çözmek" için kurulan IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası kurumların baskısı sonucu 1970 sonrası iki defa devalué edilmesinde söz konusudur. Yine ABD kökenli çokuluslu petrol tekellerinin yarattığı petrol krizi ve doğrudur sonuçlar ABD lehine bir yeniden paylaşım. Örnekerler çoğaltılabilir. Kısacası emperyalistlerarası yeniden paylaşım mücadelesi günümüzde çok daha karmaşıklaşarak daha da şiddetlenerek abalabildiği sürmektedir. Ve Lenin'in deyişiyse emperyalizmin özü budur. Ama bu öze ilişkin sorun yerine bu özü (yeniden paylaşım mücadelesi) bir biçimi (emperyalistlerarası dünya savaşı) *mutlaklaştırarak* Lenin'in deyişiyse, "Kapitalist gruplar arasındaki mücadelenin özü meselesinin yerine bunların biçimleri meselesini" geçiren ve böylece bir sofist gibi hareket edenlerdir.

Mahir Çayan "emperyalistlerarası rekabetin (uzlaşmaz ilişkilerin) emperyalistlerarası yeniden paylaşım savaşına yol açması imkanı ortadan kaldırmıştır" derken yaptığı bir biçimin özüne geçirelecek, her türden revizyonistin ileri sürdüğü emperyalizmin işleyiş yasalarının (örneğin kapitalizmin genel ve sürekli bunalımın derinleşmesi ve bu süreç içinde yeniden paylaşım mücadelesinin karmaşıklaşarak derinleşmesi) inkarı değil, tam tersine, biçimde ortaya çıkan değişiklikleri inceleyerek, bu yasaları daha iyi kavraymaya yönelik bir çözümelemedir. Çünkü Mahir Çayan "emperyalistlerarası uzlaşmaz ilişkilerin" diyor "had safhaya çıkması ancak bu ilişkilerin yeniden paylaşım savaşı ile geçici olarak çözümlenemeleri ve zorunlu olarak entegrasyona girmeleri kapitalizmin krizinin en öldürücü aşamayı yaşaması demektir"(Toplu Yazılar, s. 347).

Ayrıca emperyalistlerarası had safhaya çıkan ilişkilerin askeri plana yansımamasından kastedilen sadece üçüncü bir dünya paylaşım savaşının çıkmasıdır. Örneğin bugün emperyalist sistem içinde yer alan geribıraktırlmış ülkeler arasında gelişen bölgesel savaşların arkasında çelişen emperyalist çıkarları görmek mümkün, ama bu bölgesel savaşlar elbette emperyalistler arası bir dünya paylaşım savaşı ile bir tutulamazlar.

EMPERYALİSTLER ARASI ENTEGRASYON(BÜTÜNLEŞME) VE EŞİTSİZ GELİŞİM YASASI

Belirtmeliyiz ki ülkemizde tek emperyalizm, dünya çapında tek strateji vb. reviz-

yonistlerce devrimci harekete mal edilen görüşleri devrimci hareket adına(!) sahipleniler de vardır. Bu görüşlere göre "emperyalistler kendi aralarında bütünleşmişler artık tek emperyalizm haline gelmişlerdir, emperyalistler arasındaki çelişkiler azalırken entegrasyon (bütünleşme) artmaktadır. Tüm bu nedenlerden ve bir de kapitalizmin eşit olmayan sıçramalı gelişim kanununun eskisi gibi işlememesinden dolayı emperyalistler arası yeniden bir paylaşım savaşı çıkması ihtimali ortadan kalkmıştır". Bu türden zıvalamalar geçekten de kapitalist sistemin en temel niteliklerinin inkarına dayanır.

Oysa; "... Bugün emperyalist sistemin içinde girdiği genel bunalım bir dizi ekonomik-politik etmenin sonucu olarak giderek derinleşmekte ve emperyalist-kapitalist sistemin açmazları her geçen gün çoğalmaktadır. Emperyalizmin genel bunalımı her geçen gün derinleşmektedir. Emperyalistlerin karlı yatırım alanı, ucuz hammadde ve pazar sorunları büyümektedir. Eşitsiz gelişim yasasının işleme sonucu emperyalistler arası çelişkiler giderek derinleşmektedir. Derinleşen ekonomik çelişkilerin, politik planda gelişen çatışmaların askeri plana sıçramasına ulaşacak bir paylaşım savaşı ile çözüme ulaşması mümkün olmamaktadır" (Bildirge).

Emperyalist-kapitalist sistem derinleşen açmazlarını geçici bile olsa "çözüme" bağlayacak bir dünya paylaşım savaşının çıkamamasından dolayı bir kat daha ölüme yaklaşmaktadır.

Günümüzde emperyalistler arası savaş sorununu tartışırken savaşın şık namasının bir nedeni olarak eşitsiz ve sıçramalı gelişim kanununun işlerliğini yitirdiği -veya işleyiş biçiminin değiştiği- öne sürülür. Böylesi bir tezi savunmak gerçekten marksizmin abc'sinden haberdar olmak demektir. Bilindiği gibi kapitalizm üretim tarzı olarak anarşik bir işleyişe sahiptir, işleyiş her düzeyde eşit olmayan, sıçramalı bir seyir izler. Kapitalizmin kar için üretim olması bu anarşik işleyişin temelini oluşturur. Bu anlamda "...farklı işletmelerin sanayilerin ve ülkelerin eşitsiz ve sıçramalı gelişimi kapitalist rejimde kaçınılmazdır" (Lenin). Görüldüğü gibi eşitsiz ve sıçramalı gelişim kendini her düzeyde ortaya koyar. (Emperyalist ülkelerin kendi aralarında, emperyalist metropollerle sömürgeler arasında, üretimin farklı sektörleri arasında vb.) Lenin'in deyişiyse "ekonomik ve politik gelişmenin eşit oranda olmaması, kapitalizmin kesin kanunudur." Bu kanunun işlerliğini sürdürmesi sonucu emperyalist ülkeler arasındaki güçler dengesi değıştikçe yeniden paylaşım gündeme geliyordu. Günümüzde bu konunun işlerliğini sürdürmektedir ancak emperyalistler arası *artan çelişkiler* bir takım etmenler sonucu askeri plana yansımaktadır. Bu kanunun işlerliğini yitirdiği veya işleyiş değıştirdiği söylenerek emperyalistler arasındaki çelişkilerin tali plana düştüğü ispatlanmak istenir. Emperyalistlerin kendi aralarındaki entegrasyonu mutlaklaştırarak bu anlayışlar eşitsiz ve sıçramalı gelişim kanununu anlamamışlardır. Eşitsiz ve sıçramalı gelişim kanununun işlerliğini yitirdiğini söylemek doğrudan doğruya kapitalizmin artık eskisi gibi işlemeyi söylemek anlamına gelir. Kapitalizmin anarşik işleyişini terk ederek uyumlu işlediğini söylemek anlamına gelir. Emperyalistler arası çelişkiler tali plana düşmüş ve emperyalizm dünya çapında tek emperyalizm haline gelmiştir bu yüzden tüm dünya çapında tek bir strateji izlenmelidir anlayışını Mahir Çayan'a maletmek için en az revizyonistler kadar çaba harcayan bu görüşler, bugün için bir tehlike oluşturmasa da düşünce sisteminin ilerletici bir kötü örnek olma özelliğini eksiksiz yerine getirmektedirler, her halde tek olumlulukları da bu olsa gerek!

Bugün kapitalizmin eşit olmayan gelişim yasası tüm özellikleriyle işlerliğini sürdürmektedir. Bu da emperyalistlerarası çelişkilerin şiddetlenmesini getirmektedir. Bütünleşme ve gelişme birlikte var olmaktadır. PDA oportünizmi bu konuda tam bir şaşkınlık içindedir.

"...Emperyalistlerin bir yandan bütünleştiklerini diğer yandan da aralarındaki çelişkilerin şiddetlenmesini belirtmektedir.

"Bütünleşme nedir? Bütünleşen iki farklı şey arasındaki çelişmeler aynı zamanda nasıl oluyor da şiddetleniyor" (Aydnalık, s. 81, s.56).

Aydnalık burada tüm cehaletini ortaya koyuyor. Şu kadarını söyleyelim ki birbirlerinin tam zıddı olan bu iki şey ta başından beri birlikte vardır. Emperyalizm, sermayenin uluslararasılaşması ve tek bir dünya ekonomisine doğru bir eğilimle, farklı sermaye grupları arasındaki çelişmeyi birlikte getirmiştir. Sorun süreci bunlardan hangisinin belirlediğidir.

Emperyalizm ortadan kalkmadıkça, emperyalizmle birlikte gelişen "tek bir dünya ekonomisine doğru olan eğilim" belirleyici hale gelemmez; emperyalistlerarası çelişmeleri ortadan kaldıramaz. Tek bir dünya ekonomisinin ortaya çıkması emperyalizmin yokolmasından sonra ortaya çıkabilecek olan bir durumdur. Emperyalist ülkeler ve onların sermayeleri arasındaki iç içe geçme, bütünleşme eğilimi bu gün de vardır ve bu eğilim emperyalizm yaşadıkça onun çelişmeli özünü ortadan kaldıracak bir belirleyiciliğe ulaşamaz.

EMPERYALİSTLERARASI SAVAŞ VE NÜKLEER SİLAHLAR

Savaş konusunda diğer bir eleştiri de "nükleer silahların eriştiği boyutların savaşın biçimini etkilemesinin silahı insan önüne koymak" olduğudur. Nükleer silahların eriştiği boyutlar emperyalistlerarası çelişkilerin (3. dünya savaşı şeklinde) askeri plana yansımamasında etkenidir. Ancak bu tez revizyonizmin tespitlerinden temelde farklılık gösterir. SBKP revizyonizmi dünya çapında temel siyasi görev olarak çıkması muhtemel bir nükleer savaşı önlemeyi almıştır. Buna bağımlı olarak emperyalizmin özünün değıştiğini öne sürer. Bu konuyla ilgili olarak Mahir Çayan şöyle demektedir.

"...Uluslararası revizyonizm bundan hareketle (nükleer bir savaş ihtimali DY) emperyalizmin özünün değıştiğini, bu yüzden de leninizmin ve evrensel tezlerinden biri olan "şiddete dayanmayan devrim" tezinin geçersiz olduğunu iddia etmektedir. Oysa değışen öz değil biçimdir" (Toplu Yazılar, s. 346).

PDA oportünistleri bu konuda şöyle eleştiriler getiriyorlar.

"...Nükleer silahların ortaya çıkması sınıfların politikalarını daha etkili araçlarla yu-

rütme ihtiyacının bir ifadesinden başka bir şey değildir. Çeşitli sınıfların teknik buluşlardan dolayı politikalarından vazgeçeceğini düşünmek tam bir hayaldir" (Aydnalık, s. 76, s.88).

Hiç kimse emperyalistlerin emperyalist politikalarının ortadan kalktığını ve emperyalistler arasında bir sulh durumunun hakim olduğunu öne sürmez. Biz bugün için nükleer silahların eriştiği boyutların savaşın biçimini değıştirdiğini söylüyoruz. Yoksa bu silahların bulunmasıyla sınıflar savaşının durduğunu veya emperyalistlerarası çelişkilerin ortadan kalktığını iddia etmiyoruz. Bölgesel savaşlar, emperyalistlerin kendi aralarındaki askeri plana yansımaması politik plandaki mücadeleler bütün şiddetliydikçe sürmektedir. Nükleer silahların savaşların biçimini etkilemeyeceği iddiasına gelince: Böyle bir düşüncüyü (ya da düşüncesizliği) marksizme maletmeye kalkmak ahmaklıktan başka bir şey değildir. Engels Fransa'da Sınıf Mücadeleleri'ne 6 Mart 1895'de yazdığı önsözde silah teknolojisinde meydana gelen değışmelerin savaşların biçiminde nasıl değışiklikler yarattığını uzun uzun anlatmaktadır. Silahlar savaşların biçimini değıştirir, değışirmiştir de...

SONUÇ

Devrimci hareketin bu konudaki görüşleri kaç bir çarpıtmaya yer vermeyecek kadar açık ve seçiktir:

"Emperyalistlerin aralarındaki çelişmelerin, onların arasında savaşlarla çözüleceğini Lenin yüz yüm başlarında ortaya koymuştur. Bu tahillerin doğruluğu birer dünya savaşı biçiminde ortaya çıkan 1. ve 2. paylaşım savaşları ile doğrulanmıştır. Ancak Marksizmi diyalektikten kopararak bütün bilimselliğini ortadan kaldırdıktan bugün de emperyalistlerarası çelişmelerin yine mutlaka bir emperyalist evren savaşı biçiminde çözülebileceğini ileri sürmek mümkün olamaz.

"Gerek emperyalist ülkeler arası ilişkilerin günümüzdeki somut durumu gerekse tarihi olarak eğiliminin yönü bizi bu konuda böylesi somut bir tahille itiyor. Emperyalist ülkelerin sömürge, yar sömürge ülkeleri girdiği ilişkilerdeki değışiklikler, ulusal kurtuluş savaşlarının etki gücü, emperyalist ülkeleri, aralarındaki şiddetlenen çelişkileri (paylaşım savaşı dışı) farklı biçimlerde çözmeye zorluyor" (Bildirge, s. 55-56).

YERALTI MADEN-İŞ YAYINLARI
NECATİBEY CAD. 22 21 Şişliye/ANKARA
20TL.
TOPLU İSTEKLERDE % 25 İNDİRİM YAPILIR -

hekimhan grevi, kayısı çiçeği ve faşizm

desen ve fotoğrafı İzzet

HEKİMHANLI GREVÇİ İŞÇİ
"İNAN KI OTUZ YILDAN
BERİ KARIMA, ÇOLUĞUMA-ÇOCUĞUMA
VE EN ÖNEMLİSİ KENDİ KENDİME KARŞI BÖYLE
RAHAT DÜRÜST VE HÜR OLMAMIŞTİM..."
DİYORDU

DISK **YERALTI MADEN/İŞ**

411 MADEN İŞÇİSİNİN 5/10/1977 den BERİ SÜRÜRDÜĞÜ GREVİ
DESTEKLEYELİM yayıncı: maden iş

OKUYUCU MEKTUPLARI

Antalya

Antalya Gençlik Birliği, Sirt Emekçileri Dayanışma Derneği, Antalya Kıracılar Dayanışma Derneği, Tekstil Sendikası Antalya Şubesi, Tüs-Der, Akdeniz Des Ged ve Tüm-Der'in yaptıkları ortak açıklamada Devrimci harekete karşı tezgahlanmak istenen provokasyonlara karşı mücadele edileceği belirtildi ve saldırılarına gerçek sorumlularının açığa çıkarılması istendi.

Sivash

SIVASLI'DA REFORMİSTLER GERÇEK YÜZLERİNİ GÖSTERİYORLAR

Yurdun çeşitli yörelerinde olduğu gibi Sivash'lı da da CHP'li reformistler anti-faşist oylan toplayarak Belediye Başkanlığı aldılar. Devrimcilerin de oylanı olarak Belediye Başkanı olan Halip Dönmez, polisle beraber Halkevi'ni basarak halkın toplandığı kahveleri kapatarak oligarşinin MC döneminde yaptırılmadığı işleri yapmış; kimin hizmetinde olduğunu göstermiştir. Daha sonraları gazetelerde Sivash'ın problemi bir içe iken örnek bir içe olduğu iddia edildi. Evet Sivash örnektir. Yükselen devrimci mücadelenin örneğidir.

ANTI-EMPERYALIST, ANTI-OLIGARŞİK MÜCADELEDE KİMSE BİZİ YILDIRAMAZ

Sivash'lı D.Y. sempatanları

Giresun

GİRESUN DEVRİMCİ KADINLAR DERNEĞİ KURULDU

Devrimci mücadelede oligarşiye karşı yükseliyor. Her mahallede, her iş yerinde devrimci sloganlarımız yükseliyor.

Doğru devrimci düşünceler etrafında yükselen her kavgamız oligarşinin güçlerini korkutuyor.

Giresun'da devrimci kadınlar da örgütlenerek devrim kavgamıza aktif olarak katıldılar.

Demek DKDF'na bağlı olarak kurulmuştur. Çalışmalarımız sürdürüyor.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Fethiye

Faşistlerin halkımıza yönelttiği saldırıların bir parçası da Fethiye'de yaşanmaktadır. Fethiye Halkevi'ne saldırılar düzenleyerek mücadelemizi engelleyeceklerini sanan faşistler yanılmaktadırlar. Aksine onların saldırıların, yalanları bizim mücadele azmimizi daha bir bilemektedir.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Fethiye'li devrimciler

Ulukışla

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu üyesi Ulukışla Kültür Derneği'nin düzenlediği "Bu Oyun Oynamamalı" adlı tiyatro gece ve gündüz olmak üzere iki kez halka oynanmıştır. Geniş kitle katılımının olduğu bu gecede, halka Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ortam hakkında geniş bilgi verilmiştir. Sürekli olarak anti-emperyalist sloganlar atılmış, gerçek kurtuluşun emekçi halkımızın kendi kollarıyla olacağı vurgulanmıştır.

Halkımızdan aldığı destekle mücadelesini sürdüren Ulukışla Kültür Derneği gerçek kurtuluşun nerede olacağını bilincinde olarak mücadelesine devam edecektir.

TEK YOL DEVRİM

DGDF üyesi
Ulukışla Kültür Derneği

Emirdağ

EMİRDAĞ'DA DEVRİMCİ HAREKET DEVRİMCİ YOL'DA YÜKSELİYOR

Bizler Afyon'un Emirdağ ilçesindeki Devrimci Yol taraftarlarıyız. Devrimci Yol'un açtığı direniş kampanyası bölgemizde devrimci hareketin toparlanmasına sebep olmuştur. Bu çalışmalarından çıkardığımız derslerden faydalanarak yeni dönemdeki çalışmalarımıza yön vermek yolundayız. Bugüne kadar yaptığımız çalışmalar şöyledir: Devrimci Yol'un önderliğinde, 15 Aralık'ta Maltepe'de kadredilen yiğit kardeşimiz Mustafa Sarıy'ın mezarı başında yaptığımız törenle andık. Bu tören çevre halkı tarafından ilgiyle karşılandı. 22 Şubat günü Dev-Genç mitingine sağla-yabildiğimiz en geniş kitle ile katıldık. Kusaca çevrede hare'set Devrimci Yol'da yükseliyor.

TEK YOL DEVRİM

Emirdağ'lı D.Y. taraftarları

Espiye

ESPIYE'DE FAŞİST SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Espiye'de faşist saldırılar yoğunluklarını artırarak devam ediyor. Son olarak Giresun'da yapılacak olan "Eğitim Enstitüsündeki faşist işgalin kaldırılması" ile ilgili düzenlenen miting afişlerini asarken faşistler saldırdı. Yaralanan ve ölen olmadı. Böyle olaylar Espiye'li devrimcileri yıldıramayacaktır.

Espiye'li devrimciler

Ankara Üniversitesi Dış Hekimliği

FAŞİSTLER MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ

Bizler A.Ü. Dış Hekimliği Fakültesi devrimcileriyiz. Okulumuzda faşist öğretim üyeleri kanalı ile sürdürülen baskılar son bir yıl içinde yeni boyutlar kazandı. Okulu faşistleştirmenin yolu olarak Beşevler'e taşınma kararı alındı. Ve karar hemen uygulandı. Faşistlerin ilk işi okulu işgal etmek oldu. Bundan sonra da her yerde uyguladıkları çeşitli baskıları (zorda ağıt toplama, dergi satma) bizim üzerimize de yapmaya başladılar. Bununla yetinmeyen faşistler okulu kapatmaya için çalışmalar başladılar. Bu amaçla ilk olarak okula patlayıcı madde attılar, daha sonra ise okulun fuel-oil deposunu ateşlediler. Bu son olaydan sonra okul kapatıldı.

Bizler okulumuzun en kısa sürede açılması için çalışıyoruz. Faşistlerin baskıları bizi yıldıramayacak, mücadelemiz devam edecektir.

A.O. Dış Hekimliği öğrencileri

GÖLE'DE ANTI-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Yurdun dört bir yanında olduğu gibi, Göle'de de anti-faşist mücadele giderek hız kazanıyor. 20 Mart 1978 günü Göle Lisesi ve Ortaokulu öğrencileri oligarşinin gerici eğitim sistemine karşı akademik ve demokratik istekler doğrultusunda boykota başladılar. 1500 öğrenciye dört öğretmenin düşmesi protesto edildi. Kaymakamlık binasının önüne kadar sloganlar atılarak yürüdü. Yapılan konuşmalarla bu durum halka anlatıldı.

19 Şubat'ta Ulaş anıldı. Ulaş'ı anmak için halkın büyük oranda katıldığı gösteriye oligarşinin kolluk kuvvetleri, cop ve dipçiklerle saldırdı. Göle halkı güvenlik kuvvetlerinin kimin güvenliğini sağladığını yaşayarak öğreniyor.

23 Mart 1978 günü yapılan Halk Gece'sinde İstanbul'daki kanlı katliam ve Filistin halkına yapılan saldırılar kinandı. Devrim yolunda düşen yoldaşlarımız anıldı. Halkın Kurtuluşu oportünistlerinin siyasi fırsatçılığına rağmen Gece, boykot-taki orta öğrenim gençliği ve halkla dayanışma içinde geçti.

Maden-İş'in Zaferi mi?

Maden-İş'le MESS arasındaki mücadele sona erdi. Her iki taraf da kendilerinin kazandığını söyleyip durdu. Olayları dikkatle incelediğimizde hangi tarafın kazandığını, hangi kaybettiklerini anlamak hiç de zor değil.

Temmuz ayında grevci işçilere 45 günde 1000 TL. verileceği açıklandı. Kiran kırana bir mücadeleye girdiklerine inanan işçiler "niye bu kadar veriyorsunuz?" diye sormadılar bile. Daha iyi, daha insanca yaşama mücadelesi vermenin inancı içlerindeydi. Ağustos 1977: Patronlar çeşitli provokasyonlarla işçiyi içeriye sokmaya çalıştılar. Hatta bazı fabrikaların kapısına polis getirtilip sanki onlar girmek istiyorlarmış da, mani olan varmış imajını yaratmaya çalıştılar. Ama yiğit metal işçileri gereken cevabı en iyi şekilde verdiler. Eylül 1977'yi Maden-İş'te liginç gelişmeler ayı olarak adlandırarak hiç de yanlış olmaz. 6 Eylül 1977'de Maden-İş'in sonu başından belli olan 22. Genel Kurul toplandı. Yalnız bu arada ani bir değişiklik oldu, Kemal Türkler son ana kadar aday olmayacağını söylerken aniden karar değiştirip başkanlığa adaylığını koydu. Bunun gerçek sebebi DİSK içerisinde kendisine karşı cephe alınmasıydı. Artık, oracaki koltuğu garanti değildi. Oysa Kemal Türkler daha işçi sınıfı adına söz söylemeye doyanmıştı. Bundan sonra olaylar planlandığı gibi gelişti. 17 Ekim 1977'de MESS 13 işyerinde 5000 işçiyi kapsayan lokavtu ilan etti. Kasım 1977'de MESS'in görüşme teklifi üzerine 1. Bölge salonunda Baştemsel ve temsilcilerle bir toplantı yapıldı. Bu toplantının sonunda yayınlanan bildirinin sonu aynen şöyle bitiyordu: "Ne olursa, olsun örgütümüzün alacağı kararlara uyacağına söz veririm". Maden-İş yöneticileri "aslında biz bu toplantıyı yapmadan birtakım kararlar alabilirdik. Ama sizin de onayınızı almak istedik" dediler. Bu bildirinin sonunda belirtilen sözlerden anlaşılır "biz uzlaşacağız, ama bu suçta siz de ortak edelim" di. Ama MESS öyle bir teklif verdi ki, bu teklifi Maden-İş yöneticileri kabul etseydi işçilere vercekleri hesap şimdiki kadar çok daha fazla olacaktı. 15 Aralık 1977 Maden-İş Yürütme Kurulu Spor ve Sergi Sarayında grev ve lokavta katılan işçilerde bir toplantı yaptı ve greve devam kararı alındı ve borç senetleri karar açıklandı. Bu toplantıdan sonra Mehmet Ertürk bazı bölgelerde yaptığı toplantılarda şöyle diyordu: "Sermayenin dizleri titiyor. Borç senetleri profesyonel gerçekleştirerek büyük bir darbe vurup bize geçirebiliriz". AMA bir gerçek daha sonra ortaya çıktı. Bu konuşmalar yapılırken Maden-İş yöneticileri MESS arasında gizli görüşmeler yapıldığı anlaşıldı.

Borç senetleri projesinin amacı şuydu: Millîten kadroların gözünü boyamak ve MESS korkutucu için masaya oturdu diyebilmek. Ama borç senetleri neşesi fi-yaskoyla sonuçlandı demek hiç de yanlış olmaz. 3 Şubat 1978

de imzalanan protokol Kemal Türkler'in dediği gibi işçi sınıfı tarihine bir zafer olarak değil, kara leke olarak geçecektir. Nasıl bir zafer kazanıldı? Kötülikleri hakkında bir kitap olabilecek kadar yaz yazdıkları grup sözleşmelerini kabul ederek mi? 16 Eylül'de işten atılanları geri aldramamak da zafer mi sayılır yoksa? Geri aldramadık ama kadem tazminatlarını aldık ve kara listeleri yırttık diyorlar. Kadem tazminatlarını almalarını kabul ettik ama kara listeleri yırtılmadığını garantisini? Cevabını biz verelim kocaman bir niç. Kadem tazminatları atılmadık, iş güvenliği sağlanmadı. Sözle sağlanan iş barışı çabuk sona erdi, protokolün imzalanmasını takip eden günlerde işverenler grev ve lokavt süresinde aktif faaliyet gösterenleri "tenisikat yapıyoruz" gerekçeyle çıkardılar. Bazı işyerlerinde işveren iş kadını feshetmek isteyen işçileri değil de, yukarıda belirttiğimiz gibi millîten işçileri hedef almıştır. Bazı Maden-İş yöneticileri kimseyi işten çıkartmayacakları yolunda sözler sarfettiler, bu sözleri hatırlarda herhalde. İşte zafer kazandı diyenlerin kazandığı zafer. Hemen şu sözleri söyleyeceklerdir böyle bir yazının ardından, şartlar değişti, değişen şartlara göre hareket ettik. İşçi sınıfının uzun vadeli çıkarlarını düşünmüyoruz. Değişen şartlara göre hareket etmek elbette doğrudur birşey ama değişen şartları kendi kariyerist düşünceleri doğrultusunda kullanmak, işçi sınıfına ihanet etmek ve oportünizmin bataklığına saplanmaktan başka birşey değildir.

İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİNİ KENDİ KARIYERİST VE OPORUNİST İSTEKLERİNE ALET EDENLERDEN HESAP SORACAKTIR...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ

MADEN-İŞ'TE DEVRİMCİ MUHALEFETİ YÜKSELTELİM

Maden-İş üyesi
bir D.Y. sempatanı

Keramik-İş

Bizler Keramik-İş Sendikası'na bağlı bir işyerinde çalışan bir grup Devrimci Yol görüşünde arkadaşız. Sendika'da son surlarda yeni oyunlar dönüyor.

Sendikacılar işyerinde üzerimize sürekli baskı uyguluyorlar. Sebepi son toplu sözleşmeye karşı duyduğumuz hoşnutsuzluk. Sendikacılar işverenle anlaşarak bizi satıyor. Şimdi de bizleri işten atturmaya çalışıyorlar. Ama işçiler üzerindeki etkililiklerinden çekindikleri için bir şey yapamıyorlar. Sendika'nın tavrını daha iyi anlatabilmek için bir de şu örneği verelim: Sendika'nın yetkili olduğu KMS işyerinde patron sürekli olarak işçileri dövüyor. Sendikacılar bu işe tavırsız kalıyorlar. Bu sendikacılar karşı şimdiki kadar mücadele ettik ve bundan sonra da edecektir.

KAHROLSUN SENDİKACI-PATRON İŞBİRLİĞİ

YAŞASIN MÜCADELEMİZ

D.Y. görüşünden bir grup işçi

ZİNDANLAR BOŞALSIN

GENEL AF!

Oluruzun baskı ve terörünün en vahşi ve acımasızı sordığı yerler, cezaevleridir. Bugün 70 bin'e yakın insan buralarda, orta çağ zindanlarını aratmayan koşullarda yaşamaya çalışıyorlar. Bu bahanelerde tutukluların hiç bir hakkı tanınmamakta, 10 yıllık koğuşlarda 30 kişi yatmakta, iskeneciler açlık hastalığı ve diğer zahifedine kol çemekteler.

Gaziantep cezaevinden 379 tutuklu ve hükümlü 23 ve 24 Ocak tarihlerindeki 2 günlük açlık grevini duyurmak için yaptıkları basın açıklamasında yer aldığı gibi, bu insanların kimi "geçimsizliğin, işsizliğin pahalılığın, terici toplumsal geleneklerin etkisiyle suça itilmiş" kınileri de "düzenin kokusunu, lüğünün tüm sonuçlarına karşı çıktıkları için" tutuklanmış bulunmaktadırlar. Bu insanlar en acımasızca bir baskı altında bulunurlarken, her nasılsa tutuklanmış bir kaç "işadami" (!) soyguncu ve faşistlere her türlü ayrıcalık tanınmaktadır. Bunlar özel koğuşlarda her türlü rahatlık içerisinde istedikleri an rahatça görülebilecek imkanına sahip bulunmaktadırlar. Öte yandan onbinlerce tutuklu ve hükümlünün büyük bir kısmı en kötü koşullar altında haberleşme hürriyetinden mahrum, yakınlarıyla görüşme günlerinde bile tel örgü ve demir parmaklıklar ardında 5 dakika zor görülebilmekteydiler.

Türkiye'deki cezaevlerini hemen hepsinde durum aynıdır. Burada bunlardan bazılarından bize gelen mektupların ancak özeti yayınlayabiliyoruz.

SAMSUN

SAMSUN CEZAEVINDE FAŞİST BASKILAR SÜRDÜRÜLÜYOR

Samsun kapalı cezaevinde tutuklu bulunan tüm devrimciler de oligarşinin her türlü zulüm ve işkenesine göğüs gerdiklerini ve gerçeklerini açıklıyorlar. Cezaevi yöneticilerinin insanlık dışı davranışları sürmekte, süreklilikte yakılmakta ve en zaruri ihtiyaçlara bile sansür konulmaktadır.

Samsun cezaevindeki tutuklular, bu insanlık dışı uygulamaları ÜÇ GÜNLÜK BİR AÇLIK GREVİ ile protesto ediyorlar ve genel af çıkıncaya kadar kararlı mücadelesini sürdüreceklerini bildiriyorlar.

BUCA

Halkımızın emperyalizme ve oligarşiye karşı kurtuluşu kadar sürcek olan kavgasında, mahpusane de devrimcilerin mücadeleleri ni sürdürdükleri bir alandır. Sömüt şartların somut tabiihiyi yapamayan, dolayısıyla somut çözümler metotları getiremeyen ve kendisini yenileyemeyen bir devrimci, mahpusanede yaşamı ve mücadele pratiğinden kopuk olduğu için paslanır ve mücadelelerini gerisine düşer. Ancak özgün direniş yöntemleri mahpusanede de geliştirilmeli, buralarda da tüm özgürlüklerimizin gasbına karşı mücadeleyi sürdürmeliyiz.

Buca'da siyasi mahkumlara, diğerlerinden ayrı bir gömüş günü tespit edilecek özgürlüklerimiz kısıtlıdır. Faşistler mahkemeye kelepçesiz götürülürken, devrimciler bir de sevk zinciri takıldı. Bunun yanısıra devrimci öğrenciler imtihana götürülmemişlerdir. 1.2.1978 tarihinde jandarma başçavuşu uyarılara rağmen devrimci bir arkadaşımızı beklemek hürresinde faşistlerin işine zorla sokarak dövdürmüştür. Bu sadist başçavuşun baskıları ve halk düşmanı tavırına karşı, görevden alınıncaya kadar mahkemeyi boykot kararı alınmış ve uygulanmıştır.

ÇORUM

Çorum cezaevinde mahkum ve tutuklular hiçbir demokratik talepte bulunmamaktadır. Tutukluların hal atölyesinde sabahın akşamına kadar ayda 200 TL gibi yok pahasına bir ücretle çalıştırılmaktadırlar. Banyo, spor sahası, kantin, çay ocağı kasıtlı olarak kısıtlı kullanılmaktadır. Bu nedenle ihtiyaç maddeleri idarenin pay aldığı dükkanlardan yüksek fiyatla temin edilmekte ve en kötü kalitede olmaktadır. Diğer imkanlardan yararlanmak için de idareye özel para vermek gerekmektedir. Bunlara karşı çıkanlara işkenecilerde edilmekte ve sonra sürgüne gönderilmektedir. 4 ve 6 Şubat tarihlerinde hal atölyesinde meydana gelen bir olaydan sonra, suçsuz tutuklulara, suç kabullenmeleri için işkenecilerde edilmiş, faşist müdür hastane ve savcılığa gitmek için verilen dilekçeleri işleme koymamış, verenele ni ölümle tehdit etmiştir. Ancak Çorum cezaevi mahkum ve tutuklularının kararlı ve bilinçli tutumları tüm baskılara rağmen, daha da yükselerek devam etmektedir.

GAZİANTEP

Gaziantep cezaevinde 379 tutuklu ve hükümlü 23 ve 24 Ocak günlerinde iki günlük AÇLIK GREVİ ile tüm diğer cezaevlerindeki tutukluların "genel af ve infaz yasasının çıkarılması" için mücadeleye çağırıldılar ve duruma kamuoyuna duyurdular.

12 Şubat tarihinde ise tutuklu Ahmet Temel Demirer ölüm orucuna başladı. 1976 yılında "İnsan Hakları Komisyonu" nun Strasburg'da yayınladığı "Cezaevlerinde İnsan Hakları" raporundaki cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere;

- Öğrenim hakkı,
- Sağlık hakkı,
- Düşüncesini yayma hakkı,
- Özel hayatına saygı gösterilmesini istemek hakkı,
- Basını izleme hakkı,
- Seçimlere kolayca katılma hakkı,
- Keyfi disiplin önlemlerine, işkeneciyce, cezaevinden cezaevine haksız nakiller, hücre cezasına karşı itiraz hakkı tanınması ve GENEL AF ve INFAZ YASASININ ACILEN ÇIKARTILMASI talebinde bulundu.

GELİBOLU

GELİBOLU CEZA VE TUTUKEVİNDE DEVRİMCI YOL'A

Gelibolu ceza ve tutukevinde de idarenin baskı ve terörü ile solumsuz uygulamaları had safhadadır. Burada gardiyan ve bak-kallar işbirliği halinde, kendilerine verilen işe paralarını el koymaktadır. Ayrıca jandarma başına buyruk bir şekilde davranmakta, yakacak odun kullanılmamasına izin vermemekte, hasta arkadaşlar, hastaneyeye yazıldıktan ancak 1-2 ay sonra gidebilmekteydir.

Cezaevinde, çamurlu bir su içilemez durumda bırakılmaktadır. Çöplerin başçeden başka bir yere dökülmesine izin verilmemiş, taze ve temiz hava alma imkanı dahi kalmamıştır. Cezaevi hamamı ise bugüne değin yalnızca teftişte kullanılmıştır.

Bu insanlık dışı uygulamalara karşı çıkmak tüm emekçilerin ortak davasıdır.

YAŞASIN EMEKÇİLER

KAHROLSUN OLIGARŞI

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

AKŞEHİR

Akşehir cezaevi mahkumları emperyalizme ve faşizme karşı mücadelelerinin her gün daha azimli bir şekilde ökseldiğini bildiriyorlar. Cezaevinde yasaklanmış bulunan kitap ve dergi okuma imkanı, kararlı bir direniş karşısında elde edilmiştir. Ancak tutukluların bir çok ihtiyacı idare tarafından hala engellenmektedir. Zindanlar boşalsın, genel af kampanyasına katılarak Akşehir cezaevi tutukluları halkımızın devrimci mücadelesinde kararlı ve inatlı bir şekilde yer aldıklarını TEK YOL DEVRİM diyerek ilan ediyorlar.

İZMİT

İZMİT KAPALI CEZAEVİ TUTUKLULARININ KAMUOYUNA DUYURUSU

İzmit kapalı cezaevi mahkum ve tutukluların 18-19 Mart 1978 günlerinde, "GENEL AF VE YENİ INFRAZ YASASININ KAPSAMININ GENİŞLETİLMESİ" talepleri ile iki günlük bir açlık grevine girmeye karar vermişlerdir. Hükümeti ve yetkilileri özellikle yeni infaz yasasının olumsuzlukları karşısında uyarmak isteyen tutuklu ve mahkumlar "infaz yasası bu haliyle yürürlüğe girdiği takdirde, eşitsizliğin ve haksızlığın yeni bir uygulaması "halkçı" olduğunu söyleyen bir hükümet tarafından hayata geçirilmeye olacaktır. Bu sayı, halkın umut bağladığı bir hükümetin, özünde bir "UMUTSUZLUK HÖ. KÜMETİ" olduğunu göstermesi bakımından örnek olacaktır" demişlerdir.

İzmit'te mahkum ve tutukluların talepleri:

- Çok kısa bir zamanda genel af
- Infaz yasasının genişletilerek kapalı cezaevlerinde bulunanları da kapsaması
- Bugüne kadar vermiş disiplin cezalarının kaldırılmasınıdır.
- Biz devrimciler şunu iyi biliriz. Bizlerin can güvenliğini işçi sınıfının ve halkımızın en büyük düşmanı olan oligarşi sağlamaz, fakat kendi yasalarını çiğneyenleri de kendi yasalarıyla mahkum etmek, bunu bir propaganda silahı olarak kullanmak, tüm mücadele yöntemlerini bilinçli bir şekilde değerlendirmek bir devrimci görevidir.

TEK YOL DEVRİM

KAHROLSUN FAŞİZM! YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Yurtsever ve devrimcilerin halktan tecrit edilmeleri için kullanılan kurumlardan birisi olan Sağmalcılar ceza ve tutukevinde devrimciler uygulanan psikolojik ve madli işkeneciler ve can güvenliğini ortadan kaldıran nitelikteki provokasyonlar her geçen gün daha tehlikeli boyutlar almaktadır. İdarenin imtiyazlı tutumu sayesinde silahlanan faşistlerin yanına azar sayıda serpiştirilen devrimcilerin can güvenliği kalmamıştır. Görüşme günleri birlikte olduğundan gerek dışarıdan ziyarete gelen devrimcileri bekleyen kalabalık sayıda faşist, gerekse de içeride faşistlerin görüşmeye toplu buldurulmaları karşısında tutuklu devrimciler her an saldırı tehdidi altındadır. Sağlık vb. diğer koşulların ne kadar kötü olduğunu tekrar belirtmeye gerek yoktur.

Öteden beri süregelen sağlık koşullarının çok kötü oluşunu ve işkenecileri idarecilerin yüzüne çalıp kamuoyuna duyurmak için 1.2.1978 tarihinde oligarşi tarafından "İsyan" diye nitelenen ama özünde 2500 tutuklunun haklı taleplerini dile getiren bir direniş yapıldı. Burada bardağı taşıyan son nokta F-8-101 koğuşundaki bir tutuklu arkadaşın ölümü olmuştur. Direniş sırasında "kahrolsun faşistler", "katil oligarşi" sloganları ve devrimci marşlar zindanların yüreğine korku salarken, oligarşinin faşist militarisit güçleri her zaman olduğu gibi o gün de halka karşı acımasızdılar. Tutukluların tüm talepleri dinlenmeden reddedildi. Ve faşist Albayın ateş emri ile silahsız, savunmasız tutuklulardan 5 ölü, onlara yaralı verildi.

Olay TRT ve rezil basın tarafından bir kaç maceracının kişiktirması olarak çarpıtılarak, ağır yaralı Selahattin Doğan, günlerce cezaevinde hiçbir muayeneye tabi tutulmadan bekletilip öüdü.

En geçerli ve en doğru olan umudumuz halkımızın gelişen devrimci ruhunun bu baskı ve zulme bir son vermesidir.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

KAHROLSUN OLIGARŞI VE FAŞİZM

YAŞASIN BAYRAMPAŞA CEZAEVİ TUTUKLULARININ DEVİRİMCI BİRLİĞİ

DEVİRİMCI YOL
15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi: Mehmet YAZICI • Sorumlu Müdürü: Yaşatmak ARSLAN • Yönetim Yeri: Hasan Ali Yücel Cad. 39/D, İncesu - ANKARA

ABONE KOŞULLARI: Yurt içi 6 Aylık 60 TL, Yıllık 110 TL - Yurt dışı: 6 Aylık 120 TL, Yıllık 240 TL - Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye para yatırılması yeterlidir.

DAĞITIM: EMEK-DA, Ankara: İhlalür Sok. 8/10, Kızılay - İstanbul: Himayeli Etfal Sok. 6/21, Cağaloğlu - İzmir: Ahmetağa Mah. 857. Sok. 3/D Salihpaşa İşhanı, Oda No: 228 • BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisteri, Ulus - ANKARA

KIZILDERE'72 YAŞIYOR

Teorik tespitleri ve örnek devrimci mücadelesi ve yaşamıyla bize önder olan, mücadelede yol gösteren Mahir Çayan ve dokuz yoldaşı ölümünün altıncı yıldönümünde yurdun dört bir köşesinde en çenş ve devrimci bir coşku içinde anıldılar.

Yağın bir afişleme ile birlikte, büyük kentlerin meydanlarından geçeköndü mahallelerine, küçük kasabalardan bazı yerlerde köylere, yüksek öğrenim kurumlarından liselere, tutukveherine kadar Türkiye'nin bütün bölgelerinde korsan mitinglerle, toplantılarla, çeşitli direniş ve gösterilerle en geniş yığınlarla ON'ların mücadelesi anlatıldı. Kızıldere ile ilgili olarak çıkarılan Devrimci Yol Özel Sayısı yağın olarak dağıtıldı.

Bir çok yerde anma gösterileri kitlelerin faşizme karşı mücadele bayrağını yükselttikleri bir zeminde oldu.

Egemen sınıflar ve köpekleri Mahir Çayan'ın ve dokuz yoldaşının adları ve mücadeleleri kitlelere malulup, bir çok yerde yükselen bir devrimci maddi güç haline dönüşükçe saldırganlaştılar. Nitekim bir çok bölgede, ON'ların olusından bile korkan egemen sınıflar ve köpekleri anma gösteri ve toplantılarını engellemeye çalışmış, devrimcileri ve halka saldırmıştır. Devrimciler oligarşinin ve köpeklerinin saldırılarını devrimci bir anlayışla puskürtmüşler kitlelerin faşizme karşı direniş ve mücadele ruhunu bilemişlerdir.

ANKARA

Ankara'da tüm okullarda ve bölgelerde Kızıldere çeşitli gösteri ve toplantılarla anıldı.

İncirli'de Kızıldere katliamının protestosu güçlü bir halk eylemine dönüştü.

30 Mart 1978 perşembe günü İncirli halkı faşizme karşı sanlı bir direniş gerçekleştirdi. Bundan 6 yıl önce KIZILDERE'de halkın 10 yiğit öncüsünün katledilişini protesto etmek üzere 30 Mart günü İncirli Lisesi'nde bir direniş konuldu. Direniş sırasında günün anlamını açıklayan konuşmalar yapıldı. Devrimci marşlar söylendi. Sloganlar atıldı. Eylem oşayıyla sonuçlanıp öğrenciler sınıflarına dağıtılırken nereden geldiği, kimden emir aldığı belli olmayan bir grup 'polis' öğrenciler saldırdı. Ancak karşılaştığı direniş üzerine geri çekilmek zorunda kaldı. Devrimci öğrenciler koridorlara, merdiven boşluklarına barikatlar kurarak can güvenliklerini sağlamaya çalıştılar. Bir müddet sonra gelen takviye güçlerle birlikte polis tekrar saldırıya geçti. Saldırı sırasında göz yaşartıcı ve ses bombaları kullanıldı. Polis katlara girdiğinde eli-ne geçirdiği masa ve sandalye bacaklarıyla kudurmuşçasına öğrencileri dövmeye başladı. İki saat süren çatışma sonucunda 30 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı. 138 öğrenci de göz altına alındı.

Olayı duyan İncirli halkı okul önünde toplanarak okulu işgal etti. Ana cadde iki yerinden trafike kapatılarak ateşler yakıldı. Devrimci marşlar söylendi sloganlar atıldı. Okul içerisinde bulunan Ankara Valisi ile yapılan görüşmede, gozaltına alınan öğrenciler serbest bırakılncaya kadar direnişin süreceği açıklandı. Direniş büyük bir coşku ile akşam saat 20'ye kadar sürdü. Saat 20'de 121 öğrenci serbest bırakıldı.

Yine Ankara Çankaya Lisesi'nde devrimci öğrencilerin Kızıldere'yi anmak için düzenledikleri toplantıya güvenlik görevlileri müdahale etmek isteyince anma toplantısı aktif bir kitle direnişine dönüştü. Öğrenciler kararlı bir biçimde direndiler ve okulu işgal ettiler. Öğrenciler daha sonra okula gelen Milli Eğitim Müdürü ile görüşmüşler, istekleri kabul edilince de direniş son vermişlerdir.

ODTÜ'de 30 Mart günü Kızıldere'yi anmak için biri gündüz biri gece olmak üzere iki anma toplantısı ve slayt gösterisi düzenlenmiştir.

İSTANBUL

İstanbul'da ise çeşitli okullarda forumlar düzenlendi, 1971 devrimci mücadelesi ve Kızıldere anıldı, Türkiye devrimci hareketi içindeki önemi anlatıldı.

Fenerbahçe Lisesi öğrencileri sabah düzenledikleri forumdur. sonra yürüyüş yaptılar. Şişli Lisesinde forum yapıldı, bir Amerikan bayrağı yakıldı. Pertevniyel Lisesinde derslere girilmedi, konferans salonunda toplantı yapıldı. Kadıköy Mühendislik Yüksek Okulu öğrencileri ise Altıyol'a kadar yürüyüş yaptılar ve polisle çatışma oldu. Aksaray İktisadi ve Ticari İlimler Yüksek Okulunda ise, faşistlerin forumu engelleme çabalarına rağmen mücadelesini sürdürdüler. Faşistler cezalandırıldı. Yıldız Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi öğrencileri ise Barbaros Bulvarı'nı trafike kapattılar. Devrim andı içtikten sonra dağıldılar.

FATSA

Devrim mücadelesinde birçok şehit veren Fatsalı devrimciler 30 Mart'ta "Faşist Katliamları Protesto" mitingi yapma kararı aldılar. Fakat oligarşinin 30 Mart'tan korkusu kendi yasalarnı kendisine çiğnetti. Başbakanın emriyle miting iptal edildi. Ordu, Fatsa, Ünye, Perşembe ve civardaki köy ve kasabalarda, miting yapılmayacağı, katılanların tutuklanacağı, günlerce belediye hoparörlerinden bildirildi. Oligarşinin tüm çabalarına rağmen, devrimciler mücadelesinden dönmədiler. Bildiri dağıtıldı, kahvelerde 30 Mart'ın anlamını belirten konuşmalar yapıldı, mücadele sloganlarıyla mahalleleri donatıldı.

29 Mart tarihinde Fatsa komando birliklerinde, Ordu'dan, Samsun'dan, Giresun'dan ve Trabzon'dan gelen polislerle sanlı. Mitingin yapılmayacağı, tonlanmanın yasak olduğu propagandasına hız verildi.

30 Mart sabahı, ise öğrencileri Kızıldere katliamını protesto etmek için bir günlük bir boykot yaptılar. Ticaret Lisesi öğrencilerinin büyük çoğunluğu da boykota katıldı. Bütün baskılara rağmen boykot kırılmadı.

Sabat 13:00 civarında devrimciler akın akın mezarlığa gittiler. Çevre il ve ilçelerden gelen devrimcilerle birlikte Ertan Saruhan'ın mezarında toplandı. Saygı duruşundan sonra Ertan'ın ve

30 MART
1972
KIZILDERE

Ahmet Atasoy'un ailelerinden birer kişi On'ların mücadelesini anlattı. Daha sonra konuşan bir arkadaş, On'ların Türkiye halklarının bir kurtuluş meşalesi olduğunu vurguladı. Devrim mücadelesinde ölen diğer iki Fatsalı devrimci arkadaşın mezarı başında da yapılan saygı duruşunda sonra, şehre kadar topluca bir yürüyüş yapıldı.

HOZAT

Kızıldere katliamı Hozat'ta büyük kitle katılımının sağlandığı bir mitingle protesto edildi.

Miting öncesinde miting hazırlık için yapılan köy çalışmalarında köy toplantıları yapılarak Kızıldere direnişinin Türkiye Devrimci Hareketindeki yeri ve önemi anlatıldı. Oportünizmin ve revizyonizmin geçmiş hareket karşısındaki tavır büyük ölçüde teşhir edildi. Ayrıca Hozat'ta ve köylerde Kızıldere direnişiyile ilgili yazılama yapıldı.

Bu arada miting öncesinde oportünizmin iğrenç engellenmeleriyle karşılaşmış ama tüm bu engellemeler aşmıştır. 30 Mart sabahı, miting alanına, kortejin önünde on önderin resimli pankartlarıyla işçiler, köylüler başta olmak üzere "Mahir Yaşıyor", "Yaşasın Kızıldere Direniş", "On'lar Yaşıyor", "Katil Oligarşi" sloganlarını haykırarak girdi.

Mitingde konuşan arkadaş 12 Mart sonrası siyasal gelişmeleri, THKP-C hareketini ve Kızıldere Direnişini anlatan konuşmasında ayrıca o günlerde İsrail saldırısıyla yeniden güçlenen Filistin Halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş yolundaki devrim mücadelesine de değindi.

Konuşma sonunda "İnançsız sonsuz kararımız kesindir", "Oligarşiyi yıkana, emperyalizmi kovana kadar savaşıyoruz", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadele" sloganları atılarak düzenli bir biçimde dağıldı.

KARS

Kars ve çevresinde, hazırlık çalışmalarının çok kısa bir sürede yapılmasına, oportünistlerin ve oligarşinin tüm engelleme çabalarına rağmen Dev-Genç halk hareketleri düzenlendi. Geniş kitlelerin katıldığı bu geceler Kızıldere'de ölen arkadaşların devrimci harekete katılmalarının anlatıldığı toplantılar haline dönüştürüldü.

30 Mart sabahı ise tüm okullarda Kızıldere'nin anıldığı toplantılar yapıldı. Amerikan bayrağı yakıldı. Akşam ise bölgelerde meşaleler yakılarak koman-mitingler konuldu. Halka Kızıldereli'nin son değil başlangıç olduğu anlatılmaya çalışıldı.

KARABÜK

Karabük Demir Çelik Lisesi devrimci öğrencileri, Mahir Çayan ve 9 yoldaşının ölüm yıldönümünde faşizmi bir kez daha lanetlediler ve faşist katillerden hesap soracaklarını vurguladılar.

Bir günlük boykot yapıldı. Polis ve jandarmaya karşı direniş beklemeyen kolluk kuvvetleri, bu kez halkevini bastılar, 3 silmeli arkadaşları gozaltına aldılar. Halkevinde bulunan Kızıldere ile ilgili izni bildiriği bahane ederek, halkevi yönetim kurulu hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkarttılar. Halkevi başkanı ve bir yönetim kurulu üyesini tutukladılar.

Polise ve jandarmaya karşı direniş. Liselerden böyle bir direniş beklemeyen kolluk kuvvetleri, bu kez halkevini bastılar, 3 silmeli arkadaşları gozaltına aldılar. Halkevinde bulunan Kızıldere ile ilgili izni bildiriği bahane ederek, halkevi yönetim kurulu hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkarttılar. Halkevi başkanı ve bir yönetim kurulu üyesini tutukladılar.

Bizim elimize gelen bu haberlerin dışında 30 Mart'ta devrimci direniş ruhu bütün Türkiye'de sokaklardan meydanlara, fabrikalardan tarlalara, okullardan tutukveherine kadar, afişlerle, yazılama, çeşitli gösteri ve toplantılarla, aktif direnişlerle yaşayan bir güç oldu ve oligarşinin ve köpeklerinin yüreğine korku saldı.

MAHIR ÇAYANIN ANNESİ NACİYE ÇAYAN'IN 30 MART GÜNÜ DEVRİMCİLERE YOLLADIĞI MESAJ:

"Evladlarım...

Dev Kızıldere'de oğlum, dokuz arkadaşıyla Türkiye devrimi için kanının son damlasına kadar savaşarak öldü. Ama bugün binlerce Mahir'in yaşadığını görüyorum. O'nun yolunda yürüyen sizler, benim çocuklarım Mahirlerimsiniz. Oğlum bir kere öldü ama, arkasından binlerce Mahir yaşıyor. Ve yaşayarak devrim mücadelesini O'nun yolundan yürüterek başarıya ulaştıracağız. O her şeyi bavrime adamıştı. Ben kendisine 'oğlum-çalış' dedim. 'Ben kendim için değil, halkım için çalışıyorum. Sadece ben değil benim gibi binlerce kişi de devrim için çalışıyor' derdi.

Ben Mahir'in yakın arkadaşı olan Yusuf Küpeli'yi de en az oğlum kadar sevdim. Ama o, mücadele kızıncına Mahir'in yanlış söylediğini, yanlış iş yaptığını söyleyerek, mücadeleden korktu ve kaçtı. Bıas neden Mahir'in yanlış yolda olması değil, 12 Mart'ın baskısından korkmasıydı.

Ben bütün devrimcileri çok seviyorum. Bir oğlum öldü, binlerce evladım yaşıyor. Devrim mücadelesinde ölen şehitlerin anaları, babalarına ne mutlu. Ben görsem de, ölsem de devrim mutlaka başarıya ulaşacaktır. Mahir gibi oğlum olduğu için iftihar ediyorum. Bugün bilmediğim, tanımadığım, görmediğim binlerce Mahir'im var. Onlarla da iftihar ediyorum. Yeni yeni Mahir'ler doğuracak analar, bir değil binlercesini. Ve bunlar faşizme karşı mücadele ederek devrimi yapacaktır.

Mahir'in yolunda yürüterek devrim için savaşanlara mücadelelerinde başarılar dilerim."

Anneniz
Naciye ÇAYAN